

8. STUDIJA

OBNOVA IZRAELA

Ponovno Uspostavljanje Izraela u Palestini, Događaj kojeg se Treba Očekivati Unutar ovog Razdoblja Žetve—Kako, I Do Koje Mjere, i S kojom Klasom, Mi Trebamo Očekivati Tu Obnovu—Datum Njenog Početka, i Dokazi da je od tada u stvarnom Tijeku—Zašto će Milenijski Blagoslovi, Namjenjeni Za Cijelo Čovječanstvo Najprije Dostići i Oživjeti Židove—Preporod Židovskih Nada—Zapažanja Vodećih Židovskih i Neznabožačkih Pisaca—Sklad Toga sa Proročanstvima—Sljepoća Izraela Što se tiče Krista već se Otklanja—Širenje i Zamah Pokreta—Bog će im Pomoći.

„Toga ću dana podići palo prebivalište Davidovo i zatvoriti njegove pukotine; i podići ću njegove ruševine, i sazidati ih kao u stare dane. I vratit ću natrag sužanjstvo Izraelovo, a oni će sazidati puste gradove i nastaniti ih; i posadit će vinograde i piti vino iz njih; načinit će i vrtove i jesti plod od njih. I posadit ću ih na zemlji njihovoj te više neće biti iščupani iz svoje zemlje koju im dadoh, govori GOSPODIN, Bog tvoj.“ (Amos 9:11,14,15)

MEĐU relikvijama antike koje su došle do naših dana, ne postoji predmet od tako velikog interesa kao Židovski narod. Tragači za drevnom tradicijom neumorno su ispitali svaki neživi predmet koji bi mogao dati makar i obol povijesne ili znanstvene informacije. Apeliralo se na spomenike, žrtvenike, grobove, ostatke javnih i privatnih građevina, slike, kipove, hijerogliffe i mrtve jezike; a neki su čak strpljivo nastojali otkriti crtu stvarne istine koja je najverovatnije nadahnula mnoge fantastične tradicije, legende, pjesme itd., koje su došle plutajući kroz stoljeća, kako bi naučili sve što je moguće znati

o ljudskom porijeklu, povijesti i sudbini. Međutim najzanimljivija relikvija, i ona čiju se povijest najlakše može dešifrirati i razumjeti je Židovski narod. U njima imamo drevni spomenik neprocjenjive vrijednosti, na kojem su zapisani, lako čitljivim slovima, porijeklo, napredak, i konačan udes cijele ljudske rase—živog i inteligentnog svjedoka o postupnom izvršavanju prekrasnog nauma u ljudskim zbivanjima, u točnoj skladu sa predviđanjima njihovih božanskih nadahnutih proroka i vidioca.

Kao narod, oni su obilježeni kao drugačiji i osobiti sa svakom okolnošću njihove povijesti i sa njihovom zajedničkom vjerom, isto tako kao i sa svakim elementom njihovog nacionalnog karaktera, i čak sa njihovom fizionomijom i njihovim manirama i običajima. Nacionalne karakteristike od prije mnogo stoljeća još uvijek su istaknute, čak sve do njihove sklonosti porilukom i lukom i češnjakom u Egiptu, i njihove tvrdoglave šije. Kao narod, oni su uistinu na svaki način imali prednost, budući su im bile povjerene Božje objave, razvijajući među njima pjesnike, pravnike, državnike i filozofe, i vodeći ih korak po korak od nacije robova do—kao u vrijeme Salamuna, vrhunca njihove slave—do naroda drugačijeg i poštovanog među nacijama, privlačeći zaprepaštenje i divljenje svijeta. (Rim. 3:1,2; 1.Kralj. 4:30-34; 10:1-29)

Da je ponovna uspostava Izraela u zemlji Palestini jedan od događaja koje je trebalo očekivati u ovom Danu Gospodinovom, mi smo potpuno uvjereni sa gornjim prorokovim izričajem. Posebno zapazite, da proročanstvo ne može biti protumačeno ni u kojem simboličnom smislu. Kanaan za kojeg su određeni nije Kanaan na nebu, nego Kanaan na zemlji. Oni trebaju biti posađeni na „*njihovoj zemlji*,“ zemlji za koju Bog kaže da ju *im*

je dao, zemlji koju je obećao Abrahamu, govoreći, “Digni svoje oči i, s mjesta na kojem jesi pogledaj k sjeveru, k jugu, k istoku i zapadu. Da, *svu zemlju* koju vidiš, ja ti ju dajem kao i tvojem potomstvu, zauvijek. Ja ću umnožiti tvoje potomstvo kao prašinu zemaljsku toliko da ako je moguće prebrojiti prašinu zemaljsku, moći će se također prebrojati i tvoje potomstvo. [Nagovještaj tada udaljenog razdoblja, dajući dovoljno vremena za takvo množenje njegovog potomstva.] Digni se, *prođi zemljom* uzduž i poprijeko, jer ti ju ja dajem. ` „Dat ću u vječno vlasništvo tebi i potomstvu tvojem poslije tebe *zemlju tvojih seoba*, svu zemlju *Kanaanaca*. Ja ću biti njihov Bog ` (1.Moj. 13:14-17; 17:8) To je zemlja u koju su jednom imali prednost ući, i u kojoj su boravili stoljećima. Međutim tijekom tog vremena oni su mnogo puta bili iščupani i odvedeni u zarobljeništvo u druge zemlje, dok su stranci pustošili njihove gradove, pili vino iz njihovih vinograda, i jeli plod iz njihovih vrtova. I na koncu oni su bili potpuno iskorijenjeni, njihovi gradovi ostavljeni pusti i opustošeni, i oni su bili protjerani kao lualice i prognanici iz jedne zemlje u drugu širom svijeta. Međutim kada budu bili ponovno posađeni u njihovu zemlju u skladu sa tim obećanjem, „*više neće* biti iščupani iz svoje zemlje,“ koju im je Bog dao; i „oni će sazidati puste gradove [gradove u kojima su prethodno živjeli] i nastaniti ih.“ Rasut, bez doma, opustošen i progonjen narod, oni su još uvijek različit i homogen narod. Ujedinjeni snažnim krvnim vezama, sa zajedničkim nadama nadahnutima zajedničkom vjerom u predivna Božja obećanja, premda su tek nejasno shvatili ta obećanja, i nadalje vezani sa vezom suosjećanja koja raste iz njihovih zajedničkih patnji i nevolja kao izgnanika, do ovog dana, oni čekaju i čeznu za nadom Izraelovom.

Kao narod oni još uvijek imaju vjeru u Boga, iako su se u svojoj sljepoći i ponosu srca spotaknuli o poniznost Božjeg imenovanog glasnika za spasenje svijeta; stoga, umjesto da su ga primili, oni su razapeli Spasitelja, Gospodina slave. No ipak apostoli i proroci nam pokazuju da čak niti taj očiti zločin, na kojeg ih je naveo njihov ponos i samovolja, nije takav da im nikada ne bi moglo biti oprošteno. Oni su zbog njega bili kažnjeni, i to ozbiljno. Kada su osudili Pravednoga i rekli, „krv njegova na nas i na našu djecu,“ oni nisu bili svjesni strašne odmazde koja je slijedila.

Užasna nevolja i gubitak života, uništenje njihovog svetog grada i hrama, potpuni kraj njihovog nacionalnog postojanja, i raspršivanje preživjelog ostatka kao izgnanika u sve nacije, dovršilo je djelo razdoblja njihove žetve. Počelo je sa stranačkim građanskim sukobom i bilo je dovršeno invazijom Rimske vojske. Vatra, mač i glad ostvarili su na njima zastrašujuću odmazdu.

I od tog vremena Izrael je zaista bio nacija raspršena i ogoljena. Vođeni kao izgnanici od zemlje do zemlje, i od provincije do provincije, oni su bili lišeni gotovo svakog prava i prednosti koje su drugi ljudi uživali. Odbacivši Kršćanstvo, kako u njegovom iskvarenom tako i u čistom obliku, oni su postali predmetom prezira i nemilosrdnog progonstva Rimske Crkve. Povjesničar kaže:

„U Njemačkoj, Francuskoj, Engleskoj i Italiji, oni su bili ograničeni u svojim pravima odlukama i zakonima crkvenih isto tako kao i civilnih vlasti, isključeni od svih časnih zanimanja, vođeni od mjesta do mjesta, prisiljeni da opstaju gotovo u potpunosti trgovačkim zanimanjima i lihvaranjem, previše oporezovani i degradirani u gradovima, držani u uskim četvrtima, i označeni na svojoj odjeći sa znakovima prezira, pljačkani od strane bezakonitih baruna i obesparenih knezova, lak plijen za sve strane u građanskim razmiricama, uvijek iznova pljačkani njihovim novčanim potraživanjima, posjedovani i prodavani kao

kmetovi od strane careva, ubijani od rulje i pobunjenih seljaka, proganjani od redovnika, i na koncu spaljivani u tisućama od križara, koji su također spalili njihovu braću u Jeruzalemu u njihovim sinagogama, ili ih mučili sa ismijavanjem, uvredljivim propovijedima, monstruoznim optužbama i suđenjima, prijetnjama i isprobavanjem obraćanja...Oni nisu mogli posjedovati zemlju, nisu mogli posjedovati nikakav oblik mehanike niti učestvovati i u kakvoj vrsti umjetnosti; bili su gotovo u potpunosti ograničeni na trgovanje. I, nalazeći da je cijelo čovječanstvo u ratu s njima, njihov nacionalni ponos i arogancija bili su u to nema sumnje smekšani, i lom između Židova i njihovih Poganskih bližnjih posvuda time se još proširio.

Tako otuđeni od Boga i od njihovih bližnjih iz svake nacije, zaista je bilo žalosno i tužno njihovo bijedno stanje. Tijekom nemilosrdnih Papinskih progonstava, oni su pretrpjeli zajedno sa svecima i mučenicima za Isusa—Kršćani zbog svog odbacivanja Antikrista, Židovi zbog svog odbacivanja i Antikrista i Krista. Iako je Bog bio dopustio da te nevolje i progonstva dođu na njih kao kazna za njihov nacionalni zločin odbacivanja evanđelja i razapinjanja Otkupitelja, on će ipak u svoje vrijeme nagraditi postojanost njihove vjere u njegova obećanja, kojih su se toliko dugo i toliko ustrajno držali. Bog je bio predvidio njihov ponos i tvrdoću srca, i prerekao to isto tako kao i zla koja će doći na njih; i ništa manje naglašeno on je prerekao uklanjanje njihove sljepoće i konačno ispunjenje na njima svih zemaljskih obećanja davno obećanih Abrahamu i ponovljenima od jednog do drugog od svetih proroka.

Kako se vrijeme za obećanu obnovu Božje naklonosti Izraelu približava, mi vidimo da su bile učinjene pripreme za to. Unutar ovog stoljeća među njima je očit proces rešetanja i razdvajanja, dijeleći ih u dvije grupe, Ortodoksni i Neortodoksni Židovi. Oni prvi se još uvijek drže Božjih obećanja, i još uvijek se nadaju da će Božje vrijeme za naklonost Sionu uskoro doći. Ovi potonji gube vjeru u osobnog

Boga, isto tako kao i u Abrahamska obećanja, i bivaju nošeni prema liberalizmu, racionalizmu, nevjerstvu. Ortodoksni uglavnom uključuju siromašne, potlačene Židove, isto tako kao i neke od bogatih i učenih, te su znatno brojniji od Neortodoksnih; premda su potonji daleko više utjecajni i poštovaniji, često trgovci, bankari, urednici itd.

U nastavku slijedi kratak sažetak vjere Ortodoksnih Židova:

„Ja vjerujem sa istinskom i savršenom vjerom (1) da je Bog stvoritelj, upravitelj i tvorac svih stvorenja, i da je on načinio sve; (2) da je Stvoritelj jedan, i da je on jedini bio naš Bog, jeste, i to će uvijek biti; (3) da Stvoritelj nije tjelesan, i da ga ne treba shvaćati s tjelesnim svojstvima i da nema tjelesne suštine koja se može usporediti s njim; (4) da ništa nije bilo prije njega, i da će on ostati zauvijek; (5) da samo njega treba obožavati a nikog drugog; (6) da su sve riječi proroka istina; (7) da su Mojsijeva proročanstva bila istinita; da je on bio glavni od svih mudrih ljudi koji su živjeli prije njega ili će ikada živjeti nakon njega; [Možemo ih nekako ispričati za ovo precjenjivanje tako plemenitog i dostojnog karaktera.] (8) da je sav zakon kojeg nalazimo u ovo vrijeme u našim rukama bio predan od samog Boga našem učitelju, Mojsiju; (9) da isti zakon nikad neće biti promjenjen, niti nam ikakav drugi biti dan od Boga; (10) da Bog razumije sve misli i djela ljudi, kao što je napisano u prorocima—„On oblikuje njihova srca podjednako, on razumije sva njihova djela“; (11) da će Bog uzvratiti dobro onima koji drže njegove zapovijedi, i da će kazniti one koji ih prestupaju; (12) da će Mesija tek doći; iako je on usporio svoj dolazak, ipak, „Ja ću ga čekati dok ne dođe“; (13) da će se mrtvi vratiti u život kad se to bude činilo prikladnim Bogu, Stvoritelju, čije ime neka je blagoslovljeno i spomen slavljen bez kraja. Amen.“

Od uništenja njihovog hrama i njihovog raspršivanja, žrtve su bile prekinute; ali u svim drugim aspektima Ortodoksni se Židovi drže Mojsijevih zahtijeva. Njihovo se obožavanje, kao u stara vremena, sastoji od čitanja Svetog Pisma, molitve i hvaljenja. Drugog dana njihovog praznika truba oni čitaju izvještaj o Abrahamovom prinošenju njegovog sina Izaka i Božjeg blagoslova njega i njegovog sjemena. Zatim pušu u trubu i mole se Bogu da ih vrati u Jeruzalem.

Neortodoksni ili Reformirani Židovi, „Radikali,“ jako se razlikuju od Ortodoksnih: mnogi od njih su deklarirani ateisti, poričući osobnog Boga. Oni poriču da ikakav Mesija treba doći; i ako ne poriču u potpunosti proročanstvo, oni objašnjavaju da je sama Židovska nacija Mesija i da postupno obnavlja svijet, i da su patnje prorečene za Mesiju bile ispunjene u njihovim progonstvima i patnjama kao naroda. Drugi od njih objavljuju da je civilizacija jedini Spasitelj svijeta kojeg oni čekaju.

Prijašnja će klasa, nema sumnje, biti ta koja će biti ponovno okupljena i blagoslovljena kada Mesija dođe po drugi put, u slavi i moći; koji će reći, „Evo, to je naš Bog; *čekali smo na nj* i on će nas spasiti: to je GOSPODIN, na njega smo čekali; radovat ćemo se i veseliti u njegovu spasenju.“ (Iza. 25:9) I u jasnijem svijetlu Mesijanskog učenja, sva vjera u isprazne tradicije kojih se još uvijek drže kao vrijednih dodataka Božjem zakonu će nestati. Brzo se približava vrijeme kada će Bog govoriti mir Izraelu i utješiti ih i u potpunosti ukloniti njihovo sljepilo. Mi time ne nagovještavamo da se sljepoća nikada neće ukloniti od onih koji su daleko odlutali u svojoj nevjeri. Bože sačuvaj. Biti će otvorene oči sviju, i od svake nacije; i biti će otčepljene uši svih gluhih. Međutim nikakva *posebna* naklonost neće doći tim Židovima nevjernicima u vrijeme vraćanja

naklonosti; jer, „*nisu* svi Židovi, koji su to izvana“—samo zbog obiteljskih veza i izraza lica. Židovi koji su prepoznati od Boga kao djeca Abrahamova jesu oni koji se drže vjere Abrahamove i pouzdaju se u božanska obećanja.

Anglo-Izraelci

I ovdje moramo izraziti naše neslaganje sa gledištima onih koji tvrde da su Anglo-Saksonci Izrael obećanja, u Svetom Pismu. Ukratko oni tvrde da su Anglo-Saksonci, narod Sjedinjenih Država itd., potomci deset plemena Izraela koji su se odvojili od plemena Jude i Benjamina, nakon Salamunove smrti, a koji su često nazivani „deset izgubljenih plemena“; zato što nakon zarobljeništva (svih dvanaest plemena) u Babilonu, deset plemena se nikad nije ponovno uspostavilo u zemlji Kanaanu, kao „Izrael“ nego su postali raspršeni kao plemena i kao pojedinci među različitim narodima. Oni čiju teoriju mi kritiziramo tvrde da oni mogu pratiti njihovo putovanje prema Velikoj Britaniji, i da su veličina i utjecaj naroda koji govore Engleskim jezikom sljedivi zbog činjenice da oni pripadaju Izraelu, i da nasljeđuju obećanja data Izraelu.

Mi na to odgovaramo: Neki od dokaza ponuđenih da dokažu da su oni od „izgubljenih plemena“ čine se daleko od jakih; ali ako bi smo trebali priznati sve što tvrde u tome, to ne bi dokazalo njihovu poziciju, da su veličina i utjecaj Anglo-saksonske rase pripisani njihovoj pripadnosti Izraelu prirodnom generacijom, ništa više od toga da su „izgubljena plemena.“ Njihova veličina se treba pripisati njihovoj slobodi i znanju, koje se može pratiti, ne tome jer su bili izgubljena plemena, niti tome da su bili rođeni Izraelci prema tijelu, nego zbog Kristovih učenja—svjetlu koje su neki od *duhovnog sjemena* Abrahamovog pustili među njima da svjetli.

Činjenica da je deset plemena odlutalo od dva nije Njima na čast, nego suprotno. To je dokaz da su oni bili skloni odbaciti Božja obećanja; to je znak nevjerstva, nevjerovanja; jer oni su dobro znali da je Bog predskazao kako će Zakonodavac, Spasitelj, Izbavitelj, Kralj, u kojemu i po kojemu su imala biti ispunjena obećanja, doći od plemena *Jude*. Prema tome, pleme Benjamina bilo je jedino pleme, osim Judinog, koje je, u vrijeme pobune, pokazalo vjeru u Božja obećanja. Ali u vrijeme povratka iz Babilonskog zarobljeništva, premda su oni koji su pokazali njihovu trajnu vjeru u Boga i njegova obećanja, vrativši se u zemlju Kanaan, bili uglavnom od plemena Jude i Benjamina, ipak svi koji su se vratili nisu bili od ta dva plemena. Među njima su bili neki iz različitih plemena, koji su ljubili Gospodina i tražili ga s pokajanjem, i dalje se oslanjajući na njegova obećanja. Međutim, velika većina od deset plemena, isto tako kao i od dva plemena, nije iskoristila priliku povratka u zemlju obećanja, dajući prednost Babilonu i drugim zemljama, mnogi među njima su bili pali u idolopoklonstvo i izgubili su njihovo poštovanje za Božja obećanja.

Moramo imati na umu da je samo nekolicina od onih koji su se vratili u njihovu zemlju pod Ezrinim vodstvom a nijedan od onih koji su se vratili pod Nehemijom bili od onih koji su bili otišli u zatočeništvo, velika je većina umrla godinama prije u Babilonu. To su bila njihova djeca, u čijim je srcima i dalje gorila vjera njihovih otaca, koji su se još uvijek nadali blagoslovima i častima obećanima Abrahamovom sjemenu. Stoga, mala grupa povratnika od manje od pedeset tisuća su bili svi Izraelci koji su preostali, od svih plemena, koji su činom povratka u zemlju obećanja pokazali da se još uvijek drže vjere Abrahamove. Potomcima tih najprikladnijih, izrešetanih iz svih plemena Izraela—iako uglavnom od dva plemena, i svi nazvani

Židovima, po kraljevskom i dominantnom plemenu—je naš Gospodin predstavio sebe i Kraljevstvo kod svog prvog dolaska, kao predstavnicima svete nacije, cijelog Izraela.

Naš je Gospodin ukazao na njih kao na Izrael, a ne kao na dio Izraela, ne samo na Judu. On je govorio čak o onima koji su se priljepili obećanjima i jedni drugima, kao o „izgubljenim ovcama doma Izraelova,“ budući su odlutali daleko od istine, za tradicijama lažnih pastira koji su ih vodili na svoj način a ne kako je Bog usmjerio. On kaže, „Poslan sam samo k izgubljenim ovcama *doma Izraelova*.“ Time je njegova služba bila ograničena na dom Izraelov, u skladu s prethodno rečenim, pokazujući da su Židovi njegovog vremena bili jedini priznati predstavnici „doma Izraelovog,“ kako i pojmovi „sav Izrael,“ „naših dvanaest plemena, usrdno služi Bogu,“ i mnogi slični izrazi našeg Gospodina i apostola pokazuju. I trebalo bi imati na umu da je naš Gospodin, u povezanosti s tom izjavom, da je njegova služba bila samo za Izrael, zabranio svojim učenicima da idu bilo gdje izvan Židova u Palestini. (Mat. 10:5,6; 15:24)

Zapazi također kako su apostoli koristili riječ „Izrael,“ a ne „Juda,“ govoreći o onima koji su živjeli u to vrijeme u Palestini (Djela 2:22; 3:12; 5:35; 13:16; 21:28), i kako primjenjuju Izaijine riječi što se tiče *ostatka* Izraela na relativnu nekolicinu koji su primili evanđelje (Rim. 9:4,27,29,31-33; 10:1-4; 11:1,7-14,25,26,31), i govore o *svima ostalima* kao o onima koji su se spotakli i bili zasljepljeni. Tako da, čak i kad bi se moglo dokazati da su Anglo-Saksonski narodi bili dio „deset izgubljenih plemena,“ mi jasno vidimo da im na osnovu toga ne bi došla nikakva naklonost, pod tim savezom; jer oni *su napustili Izraelski savez* i postali idolopoklonici, nevjernici, i praktički Neznabošci. Osim toga kao što je već navedeno,* svi prepoznati kao *prirodno*

*Svezak Dva, Poglavlje 7

sjeme Abrahamovo, koji će nastaviti odbacivati Krista, bili su odbačeni od sve naklonosti od vremena Kristove smrti do godine 1878, kada je kronološki, bilo vrijeme da im se božanska naklonost vrati, i da se počne uklanjati njihova sljepoća. Prema tome, istaknutost Anglo-Saksonaca u prošlim stoljećima nije moglo ni u kom smislu biti *vraćanje* naklonosti Izraelu. Oni od kojih je naklonost bila uzeta zbog odbacivanja i raspeća Gospodina su oni kojiima se naklonost sada vraća. U to vrijeme, i od tada, Izrael je bio predstavljen kao „Židovi“ (Rim. 2:9,10), i Židovima će sada biti obnovljena naklonost kao *prirodnom* „sjemenu Abrahamovom.“ Oni, zajedno sa duhovnim „sjemenom“ (izabranim tijekom Evanđeoskog doba—ostatka od Izraela, Židova, i ostatka sakupljenog od Neznabožaca), imaju biti Božji zastupnici za blagoslivljanje svih naroda na zemlji.

Niti će dolazeća naklonost Izraelu biti isključiva. Svi koji vjeruju u zavjetna obećanja mogu imati udjela u tim naklonostima koje se vraćaju s prirodnim sjemenom, baš kao što je tijekom Evanđeoskog doba bilo koji Židov koji bi prihvatio Krista imao pravo na blagoslove i prednosti ponuđene tijekom Evanđeoskog doba. Kao što je samo jedan mali ostatak povjerovao i prihvatio evanđeoske naklonosti na početku, tako će, pored Židova, samo mali broj čovječanstva biti spreman za nove zakone i uvjete Milenijskog doba, pod pravednom upravom proslavljenog Gospodina i njegove proslavljene Crkve; i tako će, isprva, nekolicina ali Židova biti blagoslovljena pod njom.

Židovi, dugo naviknuti nastojati da *čine*, i da se pouzdaju u djela poslušnosti Zakonu da si osiguraju od njega božanski blagoslov, *spotaknuli* su se o prvo obilježje Evanđeoskog perioda—oprostenje grijeha, bez djela, svakome tko vjeruje u Isusovo savršeno djelo i uvijek dovoljnu žrtvu za grijeh. Međutim to njihovo cijenjenje Zakona će se Židovima okrenuti na dobro u svanuće Milenijskog doba, i nitko neće biti više spremniji za

strobe zahtijevе i zakone tog doba od njih, nakon što će sljepoća, u odnosu na Krista i u vrijednost njegove žrtve za grijehе, proći; jer nakon vjere u Krista su zahtijevana djela, iako ne prihvaćena prije. I Židovi, prihvaćajući ljubav i naklonost Božju u Kristu, neće biti toliko skloni izgubiti iz vida Božju pravdu kao što su to mnogi danas. Drugi će naprotiv, biti na neko vrijeme zasljepljeni i nespremni priznati pravila Kraljevstva, u kojem će pravda biti postavljena za mjerilo i pravednost za pravnu mjeru.

Kao što su Židovi bili zasljepljeni sa lažnim gledištem o Zakonu, koji je bio učinjen ispraznim lažnim učenjima, tako i sada, mnogi će Neznabošci biti sprijećeni da se prime uvjeta naklonosti tijekom Milenijskog doba, zbog lažnog predstavljanja doktrine milosti o opraštanju grijehа, koju su stvorili lažni učitelji našeg vremena, koji su učinili ništavnim evanđelje *milosti* Božje kroz filozofska zaključivanja—,koji su zaniјekali Gospodina koji ih je *otkupio*“ (2.Pet. 2:1), i da je bilo ikakve *otkupne cijene* dane ili nužne za čovjekov oporavak. Tvrdnja da je pogriješiti ljudski, oprostiti, božanski; i da je stoga, zaključno, povremeni grijeh sasvim oprostiv, i da ozbiljnost kazne, otkupnina, itd., nisu pretpostavljeni, budući da ako nema grijehа za oprostiti to bi onda oduzelo Božje zadovoljstvo i dužnost opraštanja. Izgubivši iz vida Božju *pravdu*, oni propuštaju uvidjeti filozofiju njegovog plana pomirenja kroz krv križa, dozvoljavajući otpuštanje grijehа kroz otkupnu žrtvu, jedino onima koji prihvaćaju Krista i bore se protiv grijehа. Osljepljeni s njihovim slabim idejama Božje pravde i strogosti, nekolicina će biti toliko dobro pripremljena kao Židovi za tu strogu poslušnost u skladu sa mogućnošću, koja će biti zahtijevana od svih u idućem dobu.

Kao primjer pripreme Židova da prepoznaju smrt Isusa Krista kao njihovu otkupninu—*odgovarajuću cijenu*—pravno pomirenje za čovjekov grijeh, mi dolje citiramo, iz djela mladog Hebreja

koji se obratio Kristu, na račun godišnjeg sjećanja na „Veliki Dan Pomirenja,“ kojeg u sadašnje vrijeme obdržavaju Ortodoksni Židovi. Članak se pojavio u *Hebrejski-Kršćanin* kako slijedi:

"*Yom Kippur*, ili Veliki Dan Pomirenja, bio je poseban dan s mojim ocem; jer on nije samo postio, molio se i mučio se na taj sveti dan pokore, nego je u stvarnosti proveo cijelu noć u sinagogi u pobožnosti. Često sam vidio mog pobožnog roditelja kako plače tog velikog dana, kad je ponavljao dirljivo vjerovanje nakon nabiranja žrtava koje su bile određene od Boga da budu prinešene za grijeh propusta i priznanja; i mnogo sam puta i sam prolio suosjećajne suze kad bih mu se pridružio u žalovanju da mi sada nemamo hrama, nemamo prvosvećenika, niti žrtvenika niti žrtvi. Dan prije tog svečanog dana, on je, u društvu s ostalim Židovima, uzeo pijevca; i, tijekom ponavljanja izvjesnih formalnih molitvi, on bio pomaknuo tog pijevca tri puta oko svoje glave, ponavljajući ove riječi: „Neka ovo bude moja zamjena, to nek bude moja razmjena, tok nek bude moje pomirenje; ovaj će pjevac otići u smrt, a ja u blagoslovljen život.“ On bi zatim položio svoje ruke na njega, kako bi se ruke stavljale na žrtve, i odmah nakon toga otišao bi na klanje. To je *jedina krv* koja je prolivena u Izraelu sada. Krv junaca i jaraca više ne teče pored bakrenog žrtvenika.

„Moj otac je preuzeo navjeće bolove da nabavi bijelog pjetla, i izbjegavao je crvenog uopće; i kad sam ga pitao za razlog zašto to čini, on mi je rekao da je crveni pijetao već pokriven grijehom, jer sam je grijeh crven, kao što je pisano: „Premda su vam grijesi kao skerlet, bit će bijeli kao snijeg, premda su crveni kao grimiz, bit će kao vuna.“ (Iza. 1:18) On je nastavio: Utvrdit ćeš da su Rabini zapisali u Talmudu, ako je pijetao bijel, on nije zaražen s grijehom, i stoga može nositi grijeh Židova; ali ako je crven, on je već pokriven s grijesima, i neprikladan je da nosi naša bezakonja.“

„Razlog zašto koristite pjetla umjesto bilo koje drugo stvorenje je ovaj. Na Hebrejskom je čovjek nazvan *gever*. I sada ako je *gever* (čovjek) sagriješio, *gever* stoga mora snositi kaznu. Ali budući je kazna teža nego li je Židovi mogu nositi, Rabini su našli zamjenu za

njih u pjetlu, koji je na Kaldejskom dijalektu nazvan *gever*, i tako se pretpostavlja da je božanska pravda zadovoljena; zato što, kao što je *gever* pogriješio, tako će *gever*, naime pijetao, biti žrtvovan.

„Na ovaj se isprazni izum može gledati kao na izvanredan dokaz vrlo upečatljive činjenice, da, dok mnogi među Židovima sadašnjeg vremena poriču pomirenje uopće, tijelo nacije još uvijek ima neki osjećaj apsolutne potrebe za žrtvom za grijeh, i da bez pomirenja pokajanje je uzaludno za dobiti spasenje. Ako, bi umjesto čitanja Rabinskih bajki, Židovi proučavali Bibliju, ustanovili bi da je Gospodin Isus, pravi Mesija, u Svojoj vlastitoj blagoslovljenoj osobi napravio samo to pomirenje za grijeh a koje oni u svom neznanju maštaju da mogu napraviti sa žrtvom pjetla. *Gever* (čovjek) je sagriješio, i *gever* (čovjek), naime čovjek Krist Isus, dao je svoju dušu kao prinos za grijeh.“ (Iza. 53:10)

Najprije Židovu

Mi vidimo da je stoga, Božje predviđanje, da Izrael (izuzev vjerne nekolicine) bude bio zasljepljen njihovim Zakonom (Rim. 11:9), bilo ispunjeno na prirodan način; i da će također njegovo daljnje predviđanje, da će naklonosti i uvjeti Milenijskog doba blagosloviti mnoge od njih mnogo brže od drugih, biti ostvareno na savršeno prirodan način i rezultirati iz razumnih uzroka.

Tako će Milenijske naklonosti biti najprije Židovima, iz istog razloga iz kojeg su im prvima ponuđeni savezi, itd., evanđeoske naklonosti. I tako će na koncu biti ono što je Šimun prorekao: „Ovo je dijete postavljeno za pad i uzdignuće mnogima u Izraelu.“ I vrijeme za podizanje tog naroda, tako dugo odbačenog od naklonosti, sada je blizu.

Ali čuvajmo se od previše česte pogreške, koju su napravili mnogi koji vide neka od tih obećanja, pretpostavljajući da bi trebalo uzeti doslovno izjave, koje kažu: „Nakon toga ću se vratiti i ponovno sagraditi pali šator [dom] Davidov; i ponovno

ću sazidati njegove ruševine i podići ću ga.“ „Njemu će Gospodin Bog dati prijestolje njegova oca Davida.“ „A moj sluga David bit će kralj nad njima.“ (Djela 15:16; Luka 1:32; Ezek. 37:24) Premda se ne može dovesti u pitanje doslovnost obećanog povratka Izrael u njihovu domovinu, i ponovna izgradnja Jeruzalema na njegovim ruševinama, mi možemo jednako biti sigurni da se pod pojmovima *dom* i *prijestolje* Davidovo, ne misli doslovno kamenje, drveće, itd. Ponovna uspostava doma Davidovog odnosi se na ponovnu uspostavu kraljevstva i vlasti u rukama nekog iz Davidovog potomstva. Krist Isus je obećani potomak Davidovog doma, i nasljednik njegovog prijestolja; i kada se počne uspostavljati njegov autoritet, to će biti početak podizanja (trajnog uspostavljanja) prethodno privremenog doma ili šatora Davidovog, koji je bio srušen, i koji je kroz mnoga stoljeća ležao u prašini. Stoga, isto tako, „prijestolje Davidovo,“ na kojem će Mesija sjediti, ne odnosi se na drvo i zlato i klupu od bjelokosti na kojoj je David sjedio, nego na čast, moć i autoritet dužnosti koju će vršiti. Taj autoritet, dužnost ili prijestolje, koje je David zauzimao nekoliko godina, bit će popunjeno u mnogo većim razmjerima od Jehovinog Pomazanika, našeg Gospodina Isusa.

Međutim *koji* autoritet je David imao i iskazivao? Mi odgovaramo, bio je to Jehovin autoritet: David je „sjeo na prijestolje Jehovino“ (1.Ljet. 29:23); i upravo će taj autoritet podržati Krista u njegovom Milenijskom Kraljevstvu. I kad se ispravno gleda očito je da su David i njegovo prijestolje ili božanski autoritet, uspostavljeni u predodžbenoj naciji Izrael, bili samo predodžbene ilustracije Krista i njegovog Kraljevstva; i Davidova glavna čast će biti, bude li smatran dostojnim, da bude jedan od „knezova“ kojemu će Emanuel povjeriti zemaljski dio svog Kraljevstva. (Ps. 45:16)

Davidovo ime isto tako kao i njegovo Kraljevstvo bili su predodžbeni. Ime David znači *Ljubljeni*; i Božji Ljubljeni Sin je taj koji će biti kralj nad cijelom zemljom u to vrijeme, a ne predodžbeni ljubljeni David iz starine. Također je dobro jasno razlikovati između Novog Jeruzalema, nebeskog ili duhovnog grada kojemu su apostoli dvanaest temelja, i starog Jeruzalema koji ima biti ponovno sagrađen na njegovim starim ruševinama. Obećana obnova starog Jeruzalema podrazumijeva ne samo obnovu zgrada, itd., nego posebno reorganizaciju Izraelske vladavine; jer grad je u proročanstvu uvijek simbol ili prikaz *vladavine*. Stoga obećana obnova Jeruzalema na njegovim starim ruševinama podrazumijeva nacionalnu reorganizaciju Izraela na temelju sličnom onome kojeg je prije imao, kao narod nad kojima je Jehovin pomazanik imao autoritet. Novi Jeruzalem predstavlja Evanđeosku Crkvu u slavi i Kraljevskoj moći, duhovnu, nevidljivu ljudima, ali ipak svemoćnu. Njegov silazak na zemlju (Otkr. 21:2) obilježava ispunjenje te molbe iz Gospodinove molitve koja kaže, „Neka *dode* kraljevstvo tvoje“; i njegov „dolazak“ će biti postepen, a ne iznenadan. On već „silazi,“ preuzima upravu, i kao rezultat mi vidimo preliminarne korake koji vode prema ponovnoj uspostavi starog Jeruzalema; i na koncu će rezultat koji je spomenut u Gospodinovoj molitvi biti ostvaren—Božja će se volja vršiti na zemlji kao na nebu. Novi Jeruzalem i Novo nebo su sinonimi, označavajući novu duhovnu vladajuću silu.

Proročanstva koja su već razmotrena ukazuju na godinu 1878 kao datum kad je bilo ispunjeno Izraelsko „*dvostruko*“ vrijeme čekanja za Kralja, i kada je došlo vrijeme da se vrate u naklonost i da se makne njihovu sljepoću: vrijeme nakon kojeg će biti pravovremeno „govoriti utješno Jeruzalemu, i vikati mu

da mu je ratovanje dovršeno, da mu je nepravедnost oproštena: jer je od GOSPODINOVE ruke primio dvostruko za sve svoje grijehе.“ (Iza. 40:1,2)

Od tog datuma pa nadalje, stoga, mi vidimo, kao što bi trebalo očekivati, označene pokazatelje vraćanja naklonosti narodu – pokret prema njihovom stvarnom zasađivanju u njihovoj zemlji i njihovoj obnovi kao velike nacije, u skladu s Božjim mnogobrojnim obećanjima o tome; jer, „Ovako govori GOSPODIN, Bog Izraelov; kao te dobre smokve, tako ću priznati one od Jude koji su odvedeni u sužanjstvo, koje sam, za njihovo dobro [za njihovu stegu i kaznu], s ovoga mjesta poslao u zemlju Kaldejaca [Babilon—mistični Babilon, tzv. Kršćanstvo, kako je pokazano u 9 retku; jer od njihovog svrgnuća oni su bili raspršeni među sve narode tzv. Kršćanstva]. Jer ću svrnuti svoje oči na njih na dobro i ponovno ih dovesti u ovu zemlju: i izgradit ću ih, a ne oboriti; posadit ću ih, a ne iščupati [to se ne može odnositi na povratak iz doslovnog Babilona, budući su nakon tog povratka ponovno bili oboreni i iščupani.] I dat ću im srce da me poznaju, da sam ja GOSPODIN; i oni će biti moj narod, a ja ću biti Bog njihov: jer će mi se vratiti svim svojim srcem.“ (Jer. 24:5-7)

„Ovako govori GOSPODIN: Evo, ja ću opet dovesti sužanjstvo Jakovljevih šatora i smilovat ću se njegovim prebivalištima; i bit će grad [Jeruzalem] sagrađen na vlastitim ruševinama i palača [hram] će ostati na svoj način. I djeca će njihova biti kao ranije, i njihova će zajednica biti utvrđena preda mnom, i kaznit ću sve koji ih tlače. I velikaši njihovi od njih će biti, i upravitelj će njihov iz njihove sredine poteći. Evo ja ću ih dovesti iz zemlje sjeverne [Rusija, gdje približno

dvije trećine od svih Židova sada živi] i skupiti ih s krajeva zemlje...vratit će se onamo velika družina. Oni će doći plačući, i uz zaklinjanje ću ih voditi...Čujte riječ GOSPODINOVU, narodi, objavite je na dalekim otocima i recite: Onaj koji je raspršio Izraela, okupit će ga, i čuvati ga kao pastir stado svoje. Jer GOSPODIN je iskupio Jakova, i otkupio ga iz ruke onoga koji bijaše jači od njega. Zbog toga će oni doći i pjevati na sionskoj uzvisini, i zajedno se uteći GOSPODINOVOJ dobroti, zbog pšenice, i zbog vina, i zbog ulja, i zbog mladog od stada i krda: duša će im biti kao vrt navodnjen; i neće više nikada tugovati.“ (Jer. 30:18,20,21; 31:8-12)

Ne samo da će veliki Otkupitelj, kojeg su jednom odbacili, tako obnoviti i podići žive naraštaje tog naroda, nego će i mrtvi također biti vraćeni u život; jer „ovako govori Gospodin Bog: Evo, narode moj, otvorit ću vaše grobove i dat ću da iziđete iz svojih grobova i dovesti vas u zemlju Izraelovu. I znat ćete da sam ja GOSPODIN kada otvorim vaše grobove, narode moj, i izvedem vas iz vaših grobova, i stavim svoga duha u vas te oživite, i smjestim vas u *vašu vlastitu zemlju*: tada ćete znati da sam ja, GOSPODIN, to rekao i to učinio, govori GOSPODIN.“ (Ezek. 37:12-14)

Ova se prekrasna obećanja neće ispuniti u dvadeset i četiri sata, nego tijekom Milenijskog dana. Oni su imali označeni početak s godinom 1878, kao rezultat Berlinskog Kongresa Naroda. Židovi sada uživaju veće prednosti u zemlji njihovih otaca nego je to bili u prijašnjim stoljećima. Oni više nisu samo „psi“ za drske Turke.

Mislimo, da nije poznato, da je Engleska već preuzela protektorat nad Palestinom, i uistinu, nad svim Tursko Azijskim provincijama, od kojih je ona jedna. Engleska je već duže vremena osjećala potrebu štititi Turke iz tri razloga: kao prvo,

njene bogate klase su veliki nositelji Turskih obveznica; kao drugo ako bi Turci trebali ići k bilo kojoj od njenih susjednih nacija, ili bili podijeljeni među njima, Engleska bi dobila malo ili ništa od plijena; i druge bi rivalske nacije tako bile uzdignute više nego Engleska u istaknutosti i vlasti nad stvarima Evrope; i treće, kao glavno, Engleska shvaća da bi bez Turske vladavine, Ruski utjecaj u južnoj Aziji bio uvelike povećan, i da bi već odavna apsorbirao Indijsko carstvo, kojemu je Engleska Kraljica Carica, i iz kojega Engleska izvlači bogate prihode u trgovini, itd. Stoga mi nalazimo Kraljevsku ili Torijevsku stranku koja ustrajno podržava Turke; i kada je 1878, Rusija trebala ući u Konstantinopol, Engleska se umješala i poslala flotu topovnjača u luku. Rezultat je bila *Berlinska Konferencija* 13 Lipnja, 1878, na kojoj je glavni lik bio Hebrej, Lord Beaconsfield, premijer Engleske; i Turski su poslovi tada bili uređeni tako da bi se sačuvalo njihovo nacionalno postojanje za sada, a da opet tako organizira svoje pokrajine da u slučaju konačnog komadanja velike sile budu znale koji dio bi se očekivalo da bi svaka uzela. U to je vrijeme svim Turskim provincijama bila dana veća vjerska sloboda, i Engleska je sa tajnim sporazumom s Turskom postala zaštitnikom Azijskih provincija. Po jeziku povjesničara, Justin McCarthy:

„Engleska se vlada obvezala *zajamčiti* Turskoj njene Azijske posjede u slučaju bilo koje invazije,...formalno se obvezujući da će braniti i štiti Tursku od svake invazije i agresije, i zauzeti Cipar da bi mogla imati mnogo uspješno povoljno tlo s kojega će izvršiti taj projekt.“

Vidjet će se dakle, da je Palestina, kao jedna od tih Azijskih provincija, već pod Engleskom skrbi; i to objašnjava veću popustljivost od strane Turske vladavine u izvršenju njenih zakona nepovoljnih za Židovske interese. I

tom providonosnom otvaranju Palestine Židovima slijedila su obnovljena progonstva u „sjevernoj zemlji“—Rusiji i Rumunjskoj—izvjesna da izazovu iseljavanje iz tih zemalja u njihovu zemlju. Kao rezultat te kombinacije okolnosti, Palestina, a posebno Jeruzalem, se brzo popunjava sa Židovskom populacijom „ortodoksnih.“ Židovi u Jeruzalemu već su brojčano nadmašili sve druge nacije zajedno, dok su stoljećima bili mala manjina.

The *New York Herald*, komentirajući prije nekog vremena to što je Engleska zauzela otok Kretu, njenu okupaciju Egipta i stanje Turske i njenih provincija općenito, rekao je:

„Mi živimo u brzom dobu, i čak je i povijest izrađena većom brzinom. Ratovi su trajali desetljećima; civilizacija je napredovala polako; komunikacije između nacija i posljedična uzajamna korist nastavila se odgovarajuće sporo. Sada što je izumljeno u jednoj zemlji odmah je poznato tisućama kilometara daleko, i cijeli svijet može istovremeno profitirati od izuma. Posebno je u politici očigledan duh žurbe. Državnički su planovi jednom zahtijevali generacije za svoj dovršetak; sada su najodvažniji planovi provedeni od planera, i karta kontinenta je promjenjena u tjednu. Kako se brzo događaji odvijaju i povijest stvara očito je s posebnom jasnoćom u magnetskom Istočnom pitanju...Usred scene sukobljenih interesa leži Palestina—draga Židovima, Kršćanima i Muslimanima. Državnik kaže da je to ključ pozicije; i gledajući na prednost svojih seljaka on objavljuje da s obzirom na njenu prekrasnu plodnost, koja je već od davnine davala milijune; s obzirom na njene velike mogućnosti trgovine, što je u prošlosti učinilo njegove morske luke scenama aktivnosti i bogatstva, i što je prouzročilo da Tir i Sidon budu spominjani u poslovicama do današnjeg dana, s obzirom da je bila na raskrižju Evrope i Azije, i u lokaciji, prema tome, najpoželjnija, posjed Palestine je njegovom patriotskom srcu najpoželjniji. Povjesničar kaže, Prva međunarodna epizoda u izvještaju bila je invazija na Palestinu; od tog dana pa do sada ona je bila središtem

zanimanja; prema tome, on je sa svoje strane zabrinut za budućnost Palestine. Religionist ne može pronaći riječi da izrazi zanimanje koje on sa svoje točke gledišta zauzima za ono što on naziva Sveta Zemlja: za njega je svaki kamen ep, svako drvo pjesma. Oštrouman trgovac primjećuje u vezi gradnje Azijskog željezničkog sustava, da će biti izgrađen čim bude uspostavljena stabilna vladavina, geografski će položaj učiniti Palestinu Državom ka kojoj će se stjecati velike željezničke pruge noseći Azijske proizvode na Evropska i Američka tržišta i obrnuto; jer, kao što se trgovina triju kontinenata susretala unutar njenih granica u danima Salamuna, tako će i buduća trgovina iz istih kontinenata pritićati ponovno na tu omiljenu točku. On neće popustiti u svojoj nadi niti najmanje iako izgleda da je njihovo ostvarenje daleko. Imajući na umu brzi rast Čikaga ili San Franciska, brzo stvaranje otpada u naseljenim Državama, on jednostavno primjećuje, „Događaji danas slijede brzo,“ i čeka.

„Međutim, dok, velike Kršćanske sile stoje sa naoružanim rukama da naprave pohlepni i primamljivi ugriz kada Turci koji su na umoru popuste stisak, povjesni lik istupa naprijed i objavljuje, „Zemlja je moja!“ I kada se sile okrenu da pogledaju na govornika, oni prepoznaju Židova—dijete patrijarha koji je živio u Palestini kad je prvi put bila napadnuta, i *koji bi i sam drage volje volio biti prisutan da je primi* kao svoju kada se njen posjed osporavao trideset i šest stoljeća kasnije!

„Kakva prekrasna slučajnost! „Nije tako,“ kaže Židov; to nije slučajnost, to je moja sudbina.“ Pogledajmo sada nakratko na poziciju Židova u tom pitanju budućnosti Palestine. Nacije su rođene iz ideja. Iz ideje o Njemačkom jedinstvu izraslo je Njemačko carstvo u stvarnu činjenicu, proglašeno svijetu iz Versaillesa, sa Francuskim topom kao amen u odgovoru na Njemačku molitvu za njegovu dobrobit. Od uzvika 'Italia irridenta' bila je rođena nova današnja Italija, čija će grmljavina ponovno probuditi Mediteranske obale. Iz tradicije drevne Grčke bila je stvorena suvremena Grčka. Tako Kršćani shvaćaju kako se dugo njegovane težnje Židova tek imaju

ostvariti; i dok potpuno priznaju da Židovu, iznad svega, pripada Palestina, dok je on iznad svega posebno osposobljen razviti budućnost te ispražnjene zemlje, dok će njegovo posjedovanje iste riješiti strahove ljubomornih Sila, uspostava Židova u njoj bude bilo čin pravde, i dostojno pomirenje za strašne nepravde počinjene na njemu—mučeniku povijesti.

„Jedva je potrebno reći za same Židove, koliko oni čeznu za obnovom. Devetog dana njihovog mjeseca Aba, oni poste za uništenje njihovih hramova i nacionalne nevolje koje prate te događaje. Nema večeri ni jutra a da ne mole, „Sakupi nas sa sva četiri ugla zemlje“; Obnovi naš narod kao u staro doba“; Prebivaj usred Jeruzalema“; i te se riječi izgovaraju u svakom gradu gdje se može naći Židove—to znači po cijelom svijetu. Takva postojanost je gotovo preko svih granica, i do današnjeg dana Španjolski Židovi (čak i u toj dalekoj zemlji) stavljaju nešto od prašine Palestine ili 'tierra santa,' kako ju oni zovu, na oči svojih mrtvih—pjesnički i patetičan dokaz njihove ljubavi za svetu zemlju.

„Kada željeznica dosegne Jeruzalem, dolazi Mesija,“ aludira na Iza. 66:20, gdje prorok u svojoj viziji vidi povratnike kako se vraćaju svakojakim prijevoznim sredstvima, među njima i ono koje on naziva 'kirkaroth.' Hrvatska verzija prevodi to sa „brza živina,“ što je, naravno, previše neodređeno, ili „jednogrbim devama,“ što je svakako pogrešno. Jezičari ne tražeći tko je izvukao riječ iz *kar*, „peć“ i *karkar* „upravljati“—tvrde da je prorok tako tražio skovati riječ za ono što mu je bilo pokazano u viziji, vlak u brzom pokretu. „Kada Nikola vlada dolazi otkupljenje,“ je aluzija na Iza. 63:4, iz kojeg su retka Hebraisti izvukli, s onim što zovu 'Rashe Teboth,' izreku, „Sva će Juda čuti i vidjeti pad Nikole, Moskovskog Cara, zbog ugnjetavanja djece Judine, i nakon događanja našeg pada, dogodit će se naše pravo otkupljenje, i blizu su za djecu Judinu dobre vijesti Tišbijca proroka [Ilije].“ Takvi, i samo takvi, su važni, onoliko koliko ukazuju na Židovsku misao.“

Imamo snažno na umu koliko su svjetovni ljudi ponekad blizu istine, i ne znajući, sa gornjim izrazom da bi patrijarh Abraham „*sam bio voljan biti prisutan da primi*“ zemlju obećanja kao vlastitu i svoga potomstva, trideset šest stoljeća nakon njegove smrti. To će, a što neki možda smatraju zamahom pjesme, Sveto Pismo objavljuje biti stvarna činjenica. Jer, kao što smo već vidjeli,* Abraham, Izak, i Jakov, s Danijelom i svim svetim prorocima, biti će „učinjeni savršenima“—probuđeni iz mrtvih u savršenu muževnost, nakon što će Evanđeoska Crkva biti proslavljena (Hebr. 11:40); i oni će sačinjavati „knezove po svoj zemlji“ (Ps. 45:16), zemaljske i vidljive predstavnike Krista, nevidljivog, duhovnog vladara. Abrahamu isto tako kao i njegovom sjemenu *zemlja obećanja* je bila dana u vječni posjed; i on je mora primiti u budućnosti, jer je on još nikako nije posjedovao. (Djela 7:5)

Pismo izdano u Čikaškom časopisu nosi značajno svjedočanstvo o postupnom procesu obnove u Palestini, i priprema za Božje obećane buduće blagoslove na njoj i njenom narodu, kako slijedi:

Jeruzalem, 23 Studeni, 1887

„Veoma mi je drago što ti mogu pričati o slavnim stvarima kojima smo svjedočili tijekom šest godina našeg boravka ovdje. Kada smo stigli ovdje, prije šest godina, izbrojali smo četrnaest odraslih i petero djece. Dok smo se vozili iz Jaffe bili smo duboko dirnuti s opustošenjem zemlje. Niti vlat trave se nije mogla nigdje vidjeti; drveće masline i vinova loza bili su toliko prekriveni sa sivom prašinom vrućeg, suhog ljeta, da niste mogli ni zamisliti da bi ispod moglo biti zelenila; i cijela je zemlja izgledala kao da se sasušila do svojih temelja. Ali mi je nikada nismo vidjeli da izgleda tako od tog vremena. Svake godine izgleda sve zelenije, i sada su mnogi od tih neplodnih brežuljaka pokriveni sa vinogradima i maslinicima, posve mijenjajući svoj izgled.

*Svezak Prvi, Poglavlje 9

„Vi ćete pitati, Što je uzrok te velike promjene? Bog je to obećao, da kao što je naveo sve zlo na tu zemlju, da će tako dovesti velike blagoslove na nju, i ti su očito počeli slanjem više kiše nego u mnogim prijašnjim stoljećima. On šalje prekrasne pljuskove i tešku rosu, tamo gdje toga obično nije bilo, i on šalje oblake u ljetu, koji nikada nisu bili poznati čak otprije dvadeset godina. To ublažava vrućinu, tako da toliko ne isušuje zemlju. Prije pet godina on je poslao, u Srpnju i Kolovozu (mjeseci u kojima nikada nije bilo kiše) tri sata kiše u Jaffi, i šesnaest sati u Damasku, i još mnogo uokolo, tako da su Američke novine zapazile to kao dokaz da se klima u Palestini mijenja. Također kad smo mi došli ovdje, bilo je samo nekolicina Židova koji su se vraćali u ovu zemlju, međutim progonstva u Rusiji i Njemačkoj i drugim mjestima počelo ih je istjerivati; i, unatoč odlukama Sultana, oni se počinju vraćati u ovu zemlju, kupujući zemlju, sadeći i gradeći, i uzimajući u posjed trgovinu grada; i tako je danas tisuća više nego kad smo mi došli.

„Jeruzalem je sada u stvarnosti u rukama Židova, barem kad je riječ o trgovini; i Židov više nije pod Muslimanskom petom kao što je jednom bio. Oni također brzo grade novi grad, točno po crti opisa u Jer. 31:38-40; 32:43,44, tako da čak i Turci, koji su na vlasti, to zapažaju, i govore jedan drugome, „To je Bog, i što mi tu možemo?“ I što mi možemo reći na sve to, nego da Bog brzo ispunjava u našim danima svoje riječi Saveza kojeg je sklopio s Abrahamom? I mi smo svjedoci svega toga.“

Bez obzira na tlačenje i tiraniju koji su ih snizili do zemljinog praha, mi nalazimo mnoge od njih kako posljednjih godina rastu do bogatstva i razlike daleko ispred njihovih Poganskih susjeda. I sa takvim sredstvima i razlikom, u mnogo slučajeva, diže se dobronamjerna ambicija da ih se potroši za uzvišenje Židovske rase; i mudri i dobro usmjereni naponi ostvaruju mnogo u tom pravcu. Pažnja misaonih ljudi i među Židovima i Poganima bila je skrenuta na to u Židovskim stvarima.

Očito je iz izričaja vodećih Židovskih novina, i od različitih pokreta koji su sada u tijeku za kolonizaciju Palestine, i iz pomoći i napretka onih koji su se tamo već naselili, da tisuće sada okreću svoje gorljive oči prema zemlji obećanja. Ovaj preokret u Židovskim stvarima je bio od 1878; i oblikovanje događaja od tog datuma prouzročilo je i prouzročuje značajno buđenje interesa za tu temu, što je u sebi značajan znak vremena. Iz *Židovskog Svijeta* (20 Kolovoz, 1886), citiramo, na primjer, kako slijedi:

„Postoje rupe u oblacima koji su dosad bacali tako tužnu sjenu nad Svetom Zemljom. Budućnost te nesretne zemlje, toliko dugo umotane u neprobojnu tamu, se počinje proljepšavati; i bljesci sretnijeg stanja stvari su gotovo unutar mjerljive udaljenosti naših prognoza...Dvema institucijama je suđeno da igraju upadljivu ulogu u poboljšanju stanja Židova u Palestini—Poljoprivredna Škola u Jaffi, i ustanova Lionel De Rothschild u susjedstvu Jeruzalema. Mi možemo dodati i treću u obliku Zaklade Montefiore Testimonial, koja, svojom promocijom građenja zajednica i njihovog podizanja jeftinih stanova, je učinila puno da potakne štednju i smanji nedaće i poteškoće domaćeg života u Svetom Gradu...Ono s čim smo trenutno zaokupljeni je zapažanje, da izgledi Židova u Palestini više nisu sumorni. Postoje, s jedne strane, sile na djelu za poboljšanje stanja naše braće, koje su bilo mudro osmišljene i domišljato organizirane, i koje su sada bile marljivo primjenjene; s druge strane, ljudi se počinju umarati od njihove bijede i neaktivnosti, i pokazuju sve veću sklonost iskoristiti napore učinjene za njihovu rehabilitaciju. To je stanje stvari koje je ispunjeno sa sretnim posljedicama, i nijedan Židov neće propustiti razmišljati o tome s užitkom.“

U narednom broju istih novina vodeći članak „Budućnost Palestine“ završava s ovim riječima:

„S posljednjim priljevom na poljoprivredni element u kolonijama zasađenima sa Montefiore, Hirsch, i Rothschild fondovima, trebalo bi da se nađe ruke spremne da rade na preobrazbi scene, kada će „pustinja cvijetati kao ruža“; spremne ruke i spremna srca koja će meliorirati Svetu Zemlju od njene duge noći smrti, i obnoviti život i svjetlo nacionalnog doma Židova.“

Drugi časopis *Židovski Glasnik*, kaže:

„Dok su ljudi zaokupljeni sa svojim malim brigama, naizmjerno potaknuti nadama i strahovima, veličanstveni i ponosni marš ljudskih zbivanja ide prema naprijed i nezaustavljivo do svršetka, u ispunjenju neizbježnog zakona koji upravlja svim ljudskim djelovanjem. Ljudi tu i tamo dižu svoje slabije glasove da zaustave taj val napretka, i da spriječe tu presudu Vječnoga. To je kao da pokušavaju spriječiti zakon koji upravlja svemirom. Kao što zvijezde koje blještaju na plavom svodu iznad nas imaju točno određenu putanju tako i rase imaju točno određen pravac, i Izraelska je rasa sjajna utvrđena zvijezda među njima. U svim svojim lutanjima on je bio vjeran svojoj putanji. Njegov je zadatak bio predviđen i prorečen, i njegovo konačno vraćanje u Svetu Zemlju prorečeno. Znakovi vremena pokazuju, da je to proročanstvo ispunjeno. To je bilo ostvareno toliko tiho, i tako postupno, da samo oni koji su poklonili tome pažnju shvaćaju važnost učinjenog posla.

„Palestina je politička nužnost Židovske rase. Osnivanje nacije u Svetoj Zemlji još jednom znači uzvišenje svega Izraela. To ju stavlja kao naciju među nacije zemlje. To daje Židovu tu političku moć i suvereno pravo koji znače zaštitu. To ga čini građaninom njegove zemlje, i daje mu putovnicu među nacijama zemlje...To može izgledati nepraktično čovjeku u uredu koji je zaokupljen svojim knjigama, čovjeku u njegovoj trgovini zaokupljenog sa zbrajanjem njegovih dobitaka i gubitaka, čovjeku koji je ogrezao u blaženstvu društvenih užitaka, ali je jasno kao podne onome koji napravi studij političkog horoskopa.

„Shvativši političku autonomiju, Židovi raštrkani po svem svijetu ne hrle u Palestinu u tijelo. Postoji 300, 000 Židova u Aziji, 400,000

u Africi, i 5,000,000 ih živi u Evropi. Od njih će Palestina izvući svoj život obnove. U Americi rođen Židov će nesumnjivo ostati Amerikanac; i ako će on posjetiti Svetu Zemlju to će biti zbog užitka i putovanja, i da vidi zemlju toliko slavnu kao glavno rodno mjesto njegove herojske rase.

„Može se reći da je, geografski govoreći, Palestina premala da ima veliki utjecaj kao politička, intelektualna ili moralna sila među nacijama zemlje. Mi odgovaramo da je u drevnim vremenima Grčka bila sila, i da je u novije doba mali otok Britanija sila. Geografski govoreći, što su oni? Ono što nacije čini velikima je intelektualna, moralna snaga, a ne opseg teritorija. Intelektualna i moralna snaga će učiniti Izrael priznatim među nacijama.“

Židovska Kronika kaže:

„Pokret je nezaustavljiv. Mi si ne možemo dopustiti da stojimo sklopljenih ruku dok se događa taj novi izlazak. Mi Židovi smo držali, gotovo dvije tisuće godina, da će vrhunac vjekova patnje kroz koju smo prošli biti dostignut jedino kada opet budemo posjedovali zemlju naših očeva. Je li to povjerenje umrijeti daleko baš u trenutku kada se čini da će se to ispuniti? Ili, treba li očekivati da će se povratak dogoditi posredstvom sredstava toliko tajnovitih da su preko suradnje ljudskih bića? Bog izvršava svoju volju kroz volju ljudi; i ako se proročanstva imaju ispuniti, to će biti kroz ljudske volje i snage. To može izgledati visokim temama da ih se povuče u povezanosti sa praktičnim planom za stavljanje nekoliko Židovskih kolonija u Palestinu. Međutim često veliki događaji ustaju od malih početaka; i povratak malog tijela Židova u Svetu Zemlju ne može a da ne podsjeti na mogućnost i izvedivost većeg povratka na kojeg su do tada ukazali sva Židovska povijest i sve Židovske težnje.“

Drugi, osim Židova, ugledni ljudi u svijetu, vide i komentiraju rastuću istaknutost Izraela. Na primjer, zapazi slijedeće od Central Presbyterian:

„Umjesto da odumre, Židovsko tijelo pokazuje povećanu vitalnost. Oni ne mogu biti iskorijenjeni ili progutani. Oni su prošli

iz zemlje u zemlju da bi praktički postali gospodari gdje god su otišli. Oni su dobili zemlju u Njemačkoj i Mađarskoj, i bogate se u Rusiji; oni su veliki bankari u Londonu i Parizu i sjedištima Evropske trgovine. U deset (posljednjih) godina Rothschildsi su snabdjeli oko #100,000,000 funti u Engleskoj, Austriji, Prusiji, Francuskoj, Rusiji i Brazilu.“

Lord Shaftesbury iz Engleske nedavno je rekao:

„Postoji velika ljubomora na taj predivan narod koji se *sada počinja isticati*. I koji li je to znak vremena, da, gdje god da su Židovi, oni su ili najistaknutiji narod da ih se progoni, ili su najistaknutiji narod da preuzmu vodstvo u svim različitim zanimanjima! Istaknuti građanin Berlina bio je upitan, „Koja je povijest tog snažnog anti-Židovskog osjećaja kojeg vi imate u Berlinu i po svoj Njemačkoj? On je odgovorio, „Reći ću vam: ti Židovi, ako idu u trgovinu, postaju prvim trgovcima; ako idu po bankarskoj crti, oni postaju prvi bankari; ako idu u zakon, oni postaju odvjetnicima prvacima; ili ako idu u literaturu, sve nas potuku. Koju god karijeru poduzmu, oni istjeraju Pogane; i ja vam kažem gospodine, mi to nećemo dozvoliti.“

„Progonstvo Židova u Rusiji i Poljskoj ne ovisi o religiji ili nacionalnosti. To nema nikakve veze s tim. Rusi bi progonili bilo koji narod u istom položaju kao Židovi. Imajte ovo na umu, da Židovi drže pod hipotekom vrlo značajan dio kopnenog posjeda Rusije; da im je dužan veliki dio seljaštva, i mnogi od vlasnika dućana u različitim djelovima carstva. Sve i jedna prilika koja se sada pruža Ruskom narodu za pljačku i pljenidbu Židova gotovo je sigurno da će biti iskorištena. Uništenjem Židova, i njihove papirologije, Rusi se rješavaju dokumenata s kojima su vezani, i koji bi mogli biti iznešeni kao dokaz protiv njih; i sve dok ima imovine za zgrabiti, toliko dugo će te vidjeti Ruski narod kako ustaje protiv Židova.“

Sljedeće je izvadak iz pisma Gosp. Mr. Charles Reade u novinama, romanopisca, dobro poznatog u književnim

krugovima, čije se obraćenje Kristu i Bibliji dogodilo prije nekoliko godina:

„Židovska nacija, premda pod oblakom, na koncu će preuzeti svoj drevni teritorij, koji je toliko očigledno bio čuvan za njih. Proročanstva su jasna kao dan i to u dvije točke: Da Židovi trebaju preuzeti Palestinu, i zaista, vladati od Libanona do Eufrata; i da taj događaj treba biti prvi u velikoj seriji promjena koje vode ka ogromnom poboljšanju u stanju siromašnog, i čovječanstva koje pati, i stvorenja općenito. Sada, mi imamo u izgledu slavni događaj, jednako siguran kao što je sigurno da će sunce sutra izaći. Jedina je razlika, da će sunce izaći u izvjestan sat, a Židovi će zauzeti Siriju i povratiti svoju nacionalnu slavu u neizvjestan dan. Nema sumnje da je slabost čovječanstva da pretpostavlja da je neizvjestan datum daleko u budućnosti. Ali to je nerazumno. Zasigurno je da je dužnost mudrih i trezvenih ljudi da gledaju znakove koji prethode i da daju svoju poniznu suradnju, ukoliko nam se odobri takva velika prednost.

„Ovo iznenadno progonstvo Židova u samoj naciji gdje su oni najbrojniji—nije li nagovješćujući znak, i podsjetnik od Providnosti da njihovo prebivalište nije Evropski Tatar? Palestina može biti učinkovito kolonizirana od same Rusije, gdje je oko tri milijuna Židova u strahu za život i imovinu; i ostalo će slijediti. Povijest je učiteljica života. Što su god Židovi učinili, Židovi mogu učiniti. Oni su narod genija; i geniji nisu ograničeni po prirodi, nego voljom, navikom ili slučajem. Što je taj narod pokušao a da nije uspio? Ratnici, pisci, graditelji, trgovci, zakonodavci, vinogradari; i vrhunski u svemu! U tome se povijest ponavlja.

„Oni će biti veliki u umjetnostima mira i rata, i njihovi se neprijatelji tope pred njima poput snijega sa nasipa. Ukoliko se učini da će zahtijevati pomoć na početku, *blagoslovljena će biti nacija koja će ju ponuditi*; i nacija koja ih progoni biti će primjerom na jedan ili drugi način. Stoga, ako se ikojim slučajem uslijed nedavnih strahota Židovski vođe oduče kolonizirati Palestinu iz Rusije, ponudimo slobodno brodove, pomorce, novac, --što god se od nas zatraži. To će biti bolje nacionalno ulaganje od Egipatskih, Brazilskih ili Peruvanskih obveznica.“

Jedna Židovska izreka posljednjih godina objavljuje: „Kada željeznica dostigne Jeruzalem, Mesija dolazi“; i to je u skladu sa simboličkim predstavljanjem željeznice od proroka Nahuma (2:3-5) i Izaije (66:20). I zasigurno, izreka nije puno promašila cilj; jer željeznica će dostići Jeruzalem „u dan njegove pripreve“—u vrijeme Mesijine *prisutnosti*. Sljedeće, koje je isječak iz dnevne štampe, ima zanimljiv osvrt na tu temu:

„Galileo je bio u pravu, svijet se okreće. Željeznica ima biti izgrađena od Jeruzalema do Jafe, na Mediteranu, 50 km udaljenosti, drevne luke Židovskog glavnog grada, i odredišnog mjesta za cedrove s kojima je hram bio izgrađen. Jeruzalemski Židov, imenom Josip Nabon, koji je Otomanski podanik, nabavio je od Sultana povelju u tu svrhu. Povelja vrijedi za 71 godinu. Procjenjeni troškovi gradnje su \$250,000. Stoga u nastavku civilizacija će se udomačiti u Palestini. Devetnaesto stoljeće će stići u one dijelove kada prva lokomotiva zapuši u Jeruzalemu.“

Sljedeće pismo, od dopisnika u *Pittsburgh Dispatchu*, koje se nedavno pojavilo u tom časopisu, potvrđuje trenutni napredak u Palestini, posebno u Jeruzalemu:

Jeruzalem, 12 Srpnja, 1889

„Trideset tisuća od četrdeset tisuća ljudi u Jeruzalemu su Židovi. Turska vlada, koja im je to zabranjivala u prošlim vijekovima da žive duže od tri tjedna u Svetoj Zemlji, pod utjecajem stranih vlada, popušta ta ograničenja; i trenutno Židovi dolaze ovdje u stotinama. Oni se uključuju u posao, i oni sada kontroliraju veliki dio trgovine u Jeruzalemu. Neki od njih osjećaju da je dan kad će proročanstvo Biblije da će oni opet naseliti njihovu zemlju blizu; i jedno radoznalo pleme iz južne Arabije tvrdi da su primili otkrivenje da moraju napustiti pustinjsku zemlju i vratiti se u Palestinu.

Ti su Židovi živjeli u Jemenu u Arabiji posljednjih 2,500 godina. Oni su od plemena Gada, i oni su napustili Palestinu 700 godina

prije nego je Krist bio rođen. Oni donose sa sobom mnoge vrijedne dokumente koji dokazuju njihovo porijeklo, i uključeni su u poljoprivredu blizu Jeruzalema. Progonstvo Židova u Rusiji i Austriji dovodi mnoge od njih odande, i postoji također veliki broj Poljskih i Španjolskih Židova u Jeruzalemu. Vrijeme za Židove da preostanu u Palestini je bilo produženo, i ograničenje na njihov boravak u Jeruzalemu je bilo praktički uklonjeno. Prije samo pola stoljeća bilo je samo 32 Židovske obitelji u Jeruzalemu, i broj u cijeloj Palestini bilo je samo 3000. Sada je gotovo 50,000 u Svetoj Zemlji, i tri četvrtine stanovništva Jeruzalema se sastoji od njih.

„Oni su znatiželjan narod! Kao nijedan drugi Židov na licu zemlje. Oni su bliže prototipu koji je ovdje postojao u prošlosti. Broj onih koji su bili prisiljeni progonstvom doći ovdje je podržan gotovo u potpunosti od različitih Židovskih crkava diljem svijeta.

„Jedno od velikih znamenitosti Jeruzalema je mjesto za Židovski plač, gdje se svakog Petka izvjesne sekte sastaju izvan zidova Omarove Džamije, koja zauzima mjesto Salamunovog hrama, i sa svojim glavama sagnutima prema kamenju, oni tuguju radi gubitka Jeruzalema, i mole se Bogu da vrati zemlju svom izabranom narodu. Ovaj je običaj uočen još od dana srednjeg vijeka, i to je jedna od najtužnijih znamenitosti. Posjetio sam to mjesto prošli tjedan. U uskoj uličici okruženoj sa bijednim kućama—na kamenim zastavama nošenima od tisuća bosonogih Židova—prema zidu od velikih blokova mramora, koji doseže do petnaest ili više metara iznad njih, dugi red muškaraca u dugim haljinama i žena sa šalovima nad njihovim pognutim glavama, mole se i plaču. Mnogi od muškaraca imaju bijele brade, i duge kovrčave uvojke od srebra. Drugi su bili samo u svojoj izvrsnoj odjeći; i nisam mogao a da se ne začudim kad sam vidio njihove likove s vremena na vrijeme gotovo potresene sa emocijama. Svatko je imao izrađenu Hebrejsku Bibliju u svojoj ruci, i sa vremena na vrijeme grupa bi počela neku vrstu pjevanja, stari, sjedokosi muškarac bi predvodio, a ostali bi pjevali refren. Pjesma je bila na čudnom jeziku, ali je bila prevedena kako slijedi:

Voditelj - Za palaču koja leži opustošena--

Odgovor - Sjedimo u samoći i tugujemo.

Voditelj - Za zidovima koji su uništeni--

Odgovor - Sjedimo u samoći i tugujemo.

Voditelj - Za naše veličanstvo koje je odvedeno--

Odgovor - Sjedimo u samoći i tugujemo.

Voditelj - Za naše velike ljude koji leže mrtvi--

Odgovor - Sjedimo u samoći i tugujemo.

Voditelj - Za naše svećenike koji su se spotakli--

Odgovor - Sjedimo u samoći i tugujemo.

Voditelj - Za naše kraljeve koji su ga prezreli--

Odgovor - Sjedimo u samoći i tugujemo.

„Učinak ove pjesme se nemože dokučiti bez da ju se čuje. Stari muškarci i žene koje plaču, koji ljube kamenje zida koji ih odvaja od onog što je jednom bilo mjesto Salamunovog hrama, a što je čak i sada najsvetiji dio na zemlji za Židova; iskreni osjećaj izražen od svih; i vjera koju oni pokazuju dolazeći tako ovdje, iz tjedna u tjedan, i godine u godinu, je predivno dojmjljiva. To je uistinu jedno od neobičnih znamenitosti tog najčudnijih od svih gradova.

„Postoji osam poljoprivrednih kolonija u različitim djelovima Palestine. Jedna od tih škola blizu Jafe ima više od sedam stotina đaka, i farmu od dvadeset i osam tisuća jutara. Smještena je u ravnicama Šarona, gdje su prije živjeli Filistejci, i ima desetke tisuća loze i maslina. Turci su vrlo neskloni prodavati zemlju Židovima, međutim ovi se pokazuju jednako dobrim farmerima kao što su i poslovni ljudi; i terasasto stanje brežuljaka oko Jeruzalema pokazuje da je Sveta Zemlja bila daleko bolje njegovana pod njima nego pod njihovim osvajačima. Velika količina zemlje upravo izvan grada Jeruzalema je sada u rukama ili Židova ili njihovih dobrotvornih institucija. Gosp. Behar, poglavar Rothschildovih škola, kaže mi da su upravo kupili Jeruzalemski Hotel, i da će ga dodati njihovoj školi. Gosp. Moses de Montefiore, koji je upravljao novcem ostavljenim od bogatog Židova iz New Orleansa, izgradio je mnoge dobre kuće za Židove na putu između Betlehema i Jeruzalema, i tamo postoji niz Židovskih bolnica.

„Među ljudima koji s pouzdanjem vjeruju da će Židovi uskoro ponovno posjedovati Palestinu je kolonija od petnaest osoba, koji

žive u dobroj kući izgrađenoj na samim zidovima Jeruzalema, i koji su poznati kao „Amerikanci.“ Ti ljudi nisu Židovi. Oni su Kršćani koji su došli ovdje iz različitih djelova Sjedinjenih Država, i to posebno iz Čikaga, da čekaju ispunjenje proročanstva da će Bog obnoviti svijet, počev od Jeruzalema. [Oni ne vide da najprije mora biti ostvaren odabir Crkve.]

„Nema sumnje, kakogod, da se Jeruzalem popravljja. Većina njegovih ulica je sada dobro popločana i sanitarno stanje grada je bilo uvelike poboljšano. Jeruzalem izvan zidina je sada gotovo jednako velik kao grad unutra, i rečeno mi je da je vrijednost zemlje porasla do takve mjere da se za sveti grad može reći da ima pravi bum nekretnine. Doznao sam da je uzduž puta Jafe, upravo izvan vratiju, imovina otišla gore unutar godine ili tako nešto nekoliko stotina posto. Jedan komad koji pripada dobrotvornoj instituciji bio je kupljen prije kratkog vremena za 500 \$. On je sada vrijedan 8,000 \$, i ne može ga se kupiti za taj iznos. Telegrafaska linija sada ide odavde do morske obale, i željeznička kompanija je bila organizirana da izgradi liniju od Jafe do Jeruzalema. Po prvi puta u svojoj povijesti, Jeruzalem ima policijske snage, i njegov red je sada jednako dobar kao onaj u New Yorku.“

Sljedeće, izdvojeno iz *Hebrejski Kršćanin* iz Srpnja, 89, je još jedan zanimljivi izvještaj o Američkim Židovima koji posjećuju zid plača Židova u Jeruzalemu. On kaže:

„Provevši nekoliko sati posjećujući Židove, moj ostarjeli prijatelj, Rabin iz Kovna, Rusija, pitao me da li bih išao s njim do zida plača da tugujemo zbog opustošenja Jeruzalema i da se molimo za obnovu Izraela u prijašnju slavu. „Ići ću s tobom,“ odgovorio sam, „i moliti se vrlo gorljivo da Bog može ubrzati dan kada će se Juda vratiti Gospodinu.“ Budući je bio Petak popodne, vrijeme kad se mnogi Židovi sakupljaju za molitvu kod zida drevnog hrama, Ja sam se pridružio njihovoj grupi. Bilo je to nešto doista upečatljivo za vidjeti. Ovdje su Židovi iz svih naroda na zemlji u njihovim posebnim Orijentalnim nošnjama, i neki su obučeni u njihove *Talithe* (molitvene haljine). Koliko su glasnije mogli čitali su 22 Psalam. Žene su s

velikom gorljivošću vapile glasno, „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio? Zašto si tako daleko od toga da mi pomogneš, i od riječi moga ridanja? Bože moj, vičem danju, ali ti ne slušaš; i noću, i ne šutim.“ Muškarci su također plakali i recitirali psalme, litanije i molitve. Većina njih je gorljivo priljubila svoje usne na kamenje i ljubila ih. Slušajući njihove patetične molitve sjetio sam se što su rabini rekli u Talmudu—da „Od uništenja Hrama, vrata molitve bila su zatvorena, i samo su vrata suza otvorena.“ Rabin je žalosnim tonom ponovio:

„Za palaču koja leži opustošena“ itd.

„Najdirljiviji plač nad Jeruzalemom se može svjedočiti u domovima pobožnih Židova. U ponoć oni se umotaju u svoje molitvene haljine, pospu se pepelom po glavi, i ispruže se po zemlji. Tada u sjetnim tonovima oni ponavljaju:

„Glas jada iz bjelosive kule u Rami,
 Glas vapaja sa Sionskog svetog brda;
 Jao! moja kruna i kraljičin miraz,
 Još uvijek se sjećam mladenačkih počasti.
 Tamna mi je osamljena sjenica
 Koja je od davnina ispunjavala sjaj starog prijestolja.

„Ja sam bio nazvan Jehovinom najdražesnijom nevjestom;
 Ali sada sam prisiljena, bespomoćna, neutješna,
 Da podnesem njegov teški gnjev i osvetu;
 Moje radosti su odletjele, moje srce je opustošeno.
 Dođite, plačimo, kćeri, kod moje drhteće strane,
 Jer nitko se ne približava blizu da okonča moje tuge.

„Degradiran od neusporedive eminencije,
 Žrtva ponosa i bezobzirne taštine,
 Moje srce kuca u drhtavom nasilju
 Udara u svom kavezu beznadne bijede.
 Juda tuguje u suzama pokajanja,
 Udovica plače u zarobljeništvu.

„Ja sam bila u Solimi blistava kraljica,
 Bila sam zlatni oblak, brdo Božje;
 Ali sada od nevjernika opustošena, Ja slutim,
 Nijedan siromašniji putnik nije išao pustom,
 Otrgnute od prsiju bile su sve moje bebe,
 Starješine ubijeni, zemlja natopljena u krvi.
 „Zar nitko ne uzima k srcu moju nesreću?

I nitko ne provjerava brzo silazeću suzu?
 I nitko da okrijepi ranjenu dušu?
 I nitko da kaže, „Pogani se ne smiju usuditi
 Nazvati ga mojim mužem? O, otrovne strijele.
 Dužna sam nositi okrutna ismijavanja!

„Oče milosrđa, dođi, vrati se s milošću
 Na ponovno uljepšano prebivalište Sion.
 Neka oko Izraela promatra Tvoje mjesto prebivanja
 Obnovljeno; zatim lista natezajućih aleluja pripjeva,
 Glasovi himni o otkupljujućoj milosti,
 Pozdravljaju podižući val tog vječnog hrama.“

„Nakon toga bi čitali nekoliko Psalama i uputili molitve. Ustajući se sa tla, oni kažu, „Otresi prah sa sebe; ustani i sjedni, Jeruzaleme: odriješi sveze sa svoga vrata, izagnana Kćeri sionska.“

„Izvanredna molitva prinešena u tim prilikama, i koja nema sumnje ukazuje na Izaiju 7:14, je:“

„U milosrđu, Gospodine, pohodi molitve Tvog naroda:
 Ispuni želju Izraelu koji tuguje.
 O Abrahamov štite, pošalji našeg Otkupitelja,
 I nazovi Njegovo slavno ime Emanuel.“

Sve dok daljnja prognoza ne privuku više siromašnih Židova u Palestinu, i tamo bude nadalje bila unapređena civilizacija, i same klase bogatijih Židova će isto biti privučene; i tada će to biti u velikoj mjeri iz sebičnih motiva—kada će opće i veliko vrijeme nevolje donijeti nekretninama manju sigurnost u drugim zemljama nego je to sada. Tada će se Palestina, daleko od Socijalizma i Anarhije, pokazati lukom sigurnosti bogatim Židovima. Ali sa sadašnjom stopom napretka, u tim različitim pravcima, dolazećih petnaest godina svjedočit će mnogočemu u Palestini.

Odstupanje Sljepoće Izraela

Postoji jedno drugo obilježje proročanstva glede Tjelesnog Izraela, ispunjenje kojega ćemo sada početi razmatrati. Apostol Pavao je objavio: „Djelomično sljepilo je zadesilo Izraela sve dok ne uđe punina pogana—to jest, sve dok izabrani broj između Pogana, koji, će zajedno sa ostatkom

Izraela, sačinjavati duhovni dio Kraljevstva, neće doći u tu najuzvišeniju naklonost, od koje je Izrael kao nacija bio odbačen, i u prednosti za koje oni kao narod nastavljaju biti slijepi. U punom smislu riječi, stoga, neće biti pravo vrijeme da prođe sljepoća Tjelesnog Izraela, inače nazvanog Jakov, sve dok ne bude bio potpun odabir Duhovnog Izraela. I nama je izričito rečeno (Rim. 11:26) da će njihov oporavak i izbavljenje iz sljepoće i predrasude doći od (gore) Siona, proslavljene Crkve ili Kraljevstva. Ali kako je Kraljevstvo Siona do jedne mjere počelo 1878, kad je naš Kralj uzeo u ruke svoju veliku moć da vlada, premda klasa „nogu“ još nije bila u potpunosti razvijena i proslavljena, tako je Božja naklonost prema „Jakovu,“ tada s pravom imala svoj početak, kroz Sion, premda ih ona neće dostići u najpotpunijem smislu sve dok članovi klase „nogu“ ne budu bili proslavljeni. I kao što je 1881 bila vremenska paralela skretanja svjetla od Jakova ka Poganima, tako ona označava vrijeme za početak ponovnog vraćanja posebnog svjetla na dugo osljepljene Židove. I, baš po svom Židovskom obrascu, nominalna se Crkva sada sljepo spotiče, dok je samo njen mali ostatak blagoslovljen. Kako su snažne i primjenjive riječi Apostola, ovdje: „Ne uznosi se nego strahuj: jer ako Bog nije poštedio prirodne grane, pazi, jer ni tebe neće poštedjeti,“ itd.

Međutim Izraelovo opće priznanje pravog Mesije i njegovog Kraljevstva nesumnjivo će doći pod i kroz obnovljene patrijarhe i proroke, čije će vraćanje u savršenstvo biti prvo djelo Krista nakon što sve „tijelo“ bude bilo proslavljeno. Ali njihova će sljepoća *početi* odlaziti prije; i već je postavljen veliki pokret prema Kristu, posebno među Ruskim Židovima.

Gledajući u tom pravcu, znakovi vremena su toliko izraziti da počinju biti zapanjujući. Nevjerovatan vjerski pokret koji je

u tijeku među Židovima u Južnoj Rusiji dovodi tisuće iz tog naroda do priznavanja Isusa Krista kao davno obećanog Mesije, i do priznanja njihovog nacionalnog grijeha, u njegovom odbacivanju i razapinjanju. I to ni u kom smislu nije rezultat Kršćanske misionarske aktivnosti: to je neovisan pokret, koji niče iz tla u cijelosti Židovskog. Vođa pokreta je Židov, Gosp. Josip Rabinović, bivši trgovac, kasnije odvjetnik, čovjek velikog ugleda među svojim narodom. Gosp. Rabinović nije bio Židovski rabin, niti su on niti drugi vodeći ljudi pokreta bili svećenici bilo koje sekte ili vjerovanja. Što se tiče tog pokreta, mi citiramo iz članka u *Harper's Weekly*, i iz drugih izvještaja kako slijedi:

„Njegov je razvoj bio takav da ga se ne može više proglasiti samo eksperimentom sa upitnim šansama trajnog postojanja. On je očitovao izuzetnu vitalnost; njegov rast bio je postojan i zdrav, jasnog karaktera, ipak izbjegavajući svu neprirodnu brzinu i opasne krajnosti. Budući je bio priznat od Ruskih vlasti kao *religio licita*, sada ima pravno postojanje i zakonska prava. Njegov ga karakter označava kao jedan od najjedinstvenijih fenomena u širokom kaleidoskopu nacionalnih, društvenih i vjerskih interesa koji dijele srca i umove Carevih sto i šesnaest milijuna podanika.

„Vjera ove nove zajednice je nadalje osobita u tome, da oni ne namjeravaju formirati bilo kakvu organsku vezu sa bilo kojim postojećim oblikom Kršćanstva, nego, sa očitovanim ciljem ignoriranja povjesnog razvoja doktrina još od Apostolskog doba, da izvuku svoja učenja izravno iz Novozavjetnog izvora, ne imajući nikakvo posebno poštovanje prema formiranim učenjima koje nalazimo u ortodoksnim crkvama našeg vremena. Oni tvrde da su po uzoru Židovsko-Kršćanskih skupština u danima apostola.

„Energičan u karakteru i ambiciozan u samopoboljšanju i političkom, društvenom, i moralnom napretku svog naroda, Gosp. Rabinović je prije

dosta godina postao poznat kao revni prijatelj reforme među Istočnjačkim Židovima. Sa obrazovanjem i poduzetnošću daleko iznad svoje braće, on je naumio osmisliti načine i sredstva da postigne svoje ideale i ciljeve. On je učinio što je mogao da osigura za njih bolja politička prava, ali nije bio u stanju zaštititi ih od žestokih progona pokrenutih protiv nesretnih Izraelaca u Rusiji, Rumunjskoj i susjednim zemljama. On se upoznao sa naprednom filozofskom mišlju Zapada, u nadi da bi ako to njegov narod usvoji da bi ih to uzvisilo na uzvišeniji nivo, i tako im osiguralo uzvišenije ideale i plemenitije ciljeve. Ali uskoro je shvatio da je upitna učinkovitost sredstava i mogućnost primjenjivanja istih na narod kojeg su stoljeća progona i ultrakonzervativizma otvrdnula na načela koja su u tolikoj suprotnosti s njihovim tradicionalnim idejama. On ih je opet pokušao odvratiti od njihove pohlepe za dobitkom, koja je, odmah do njihovih vjerskih formalističkih postupanja, sve-kontrolirajući i sve-degradirajući faktor u umu orijentalnog Židova. Međutim njegova nastojanja da uspostavi poljoprivredne kolonije za njih i doma i u Svetoj Zemlji, pokazala su se bezuspješnima. Dok je bio u Palestini, u njemu je sazrelo uvjerenje, kroz neovisan studij Novog Zavjeta u odnosu na Stari, da su Židovi počinili pogrešku u svom nacionalnom životu, i da su postali nevjerni svom povijesnom zadatku, odbacivanjem Isusa Krista.

„Ovo uvjerenje u svezi Krista, utjelovljenje i ispunjenje drevnih proročanstava, i ideala i ciljeva Izraela kao nacije, centralna je misao oko koje se cijeli pokret okreće. Načela koja je naveo ponizni Nazarećanin priznata su kao ona koja sama mogu ostvariti cilj radi kojeg su oni bili odvojeni kao izabrani narod. Smatra se stoga kao ozbiljni prekid u normalnom i povijesnom razvoju Izraela, to što je prije više od osamnaest stoljeća taj narod kao nacija odbio prihvatiti te doktrine i načela poštovana od svih Kršćana, i sada također od Gosp. Rabinovića i njegovih sljedbenika, kao legitiman i jedini ispravan ishod cijelog prethodnog povijesnog razvoja Izraela. Izlječiti to kršenje je idealni cilj

reformatora Kišineva, postavljajući stvari iznova tamo, gdje je izabrani narod stupio na pogrešnu stazu nacionalnog napretka. On je 1880 izdao program u kojem je zagovarao potpunu reorganizaciju rabinskog sustava. On je nadalje bio aktivan u djelu društva za promicanje poljoprivrede među Židovima južne Rusije; i tijekom dana progonstva 1882 on je gorljivo zagovarao povratak svog naroda u Palestinu. Tijekom tog razdoblja se dogodila promjena u njegovom vjerskom uvjerenju. To nije bila posljedica Kršćanskog misionarskog djela, niti je on bio obraćenik u uobičajenom smislu riječi. Promjena se ostvarila postupno, i jedino nakon dugog promišljanja je u njegovom umu sazrela misao o organiziranju Kršćanskih skupština Židovske nacionalnosti. Nakon njegovog povratka iz Palestine njegovo je uvjerenje bilo: „Ključ za Svetu Zemlju leži u rukama našeg brata Isusa.“ U riječima „Isus naš Brat,“ leži temeljna stvar njegovih vjerskih gledišta. Njegovo je djelo bilo uspješno, i mnogi prihvaćaju njegova učenja.“

Kad je Gosp. Rabinović počeo smatrati da bi trebao biti očitovani i otvoreni vjernik u Krista, bio je mnogo zbunjen s brojnim sektama među Kršćanima, i oklijevao je pridružiti se ijednoj od njih. On kaže, „Kao što se mora proći Jordan da bi se doseglo Kanaan, tako je Isus put u duhovni posjed i počinak.“ Što se tiče Gospodineve večere, on kaže da to članovi Novog Saveza ne slave, osim Pashalne Večere. Oni (poput nas) još ne vide način da ju slave u drugo vrijeme. On kaže da Gospodin Isus ne zapovjeda svojim učenicima da se sjećaju njegovog uskrsnuća, nego da se sjećaju njega. Niti oni niti njegovi sljedbenici ne drže Nedjelju kao Šabat, nego nastavljaju obdržavanje Židovskog Šabata. Još uvijek drže obrezanje; ali ga ne smatraju neophodnim za spasenje.

Izvještava se da je Luteranski pastor predložio odboru u Londonu da bi Gosp. Rabinović trebao biti zaposlen od njihovog Društva kao misionar Židovima. Odbor je to odbio, i to jedino na

temelju toga da on tada nije bio kršten. Međutim, on je od tada bio kršten u Berlinu, ne u Luteransku Crkvu, niti u Anglikansku Crkvu, nego jednostavno u Crkvu Kristovu. Gosp. Rabinović posjeduje pisma koja je primio od Židova u svim dijelovima Rusije i Rumunjske, koji se raspituju o pokretu, njegovim pravilima i njegovim učenjima, s obzirom na pridruživanje, ili započinjanje drugoga ili sličnoga.

„Gosp. Rabinović ima vrlo blagi, ponizni, pun ljubavi duh, i brzo reagira, čak i do suza, na jamstva Kristove naklonosti. On se ne želi poistovjetiti s nijednom sektom, nego želi uzeti svoje Kršćanstvo iz Novog Zavjeta, i rasti iz starih navika i učenja u nova, kako ga uči Sveti Duh u njegovom stalnom i pobožnom proučavanju cijele Riječi Božje.“

Prof. Franz Delitzsch, iz Leipziga, voditelj Židovskih misija u Njemačkoj i urednik *Saat auf Hoffnung*, kvartalno posvećenom tom djelu, objavio je pamflet od otprilike sedamdeset i pet stranica o tom novom vjerskom pravcu, veliki dio kojega zauzimaju izvorni dokumenti, i na Hebrejskom i s prijevodom na Njemački, o tom pokretu. Ti dokumenti obuhvaćaju trinaest teza; Ispovijedanje Vjere Nacionalne Židovske Crkve Novog Zavjeta; Objašnjenje Vjere u Mesiju, Isusa iz Nazareta, u smislu te skupštine; Hagada za Izraelce koji vjeruju u Mesiju, Isusa iz Nazareta; i na koncu, Red Gospodinove Večere. Kao prilozima su dodani objava učitelja, Friedmanna, Židovskim vjernicima u Krista, i deklaracija usvojena na konferenciji potonjeg, održanoj u Kischinevu. Mali pamflet sadrži sve materijale za proučavanje novog pokreta.

Te teze, na koje se treba gledati kao na temelj nove vjere, započinju sa izvještajem o žalosnom stanju Židova u Rusiji, tvrdeći da su se nastojanja za poboljšanje od strane samih Židova pokazala uzaludnima, i nastavljaju:

„Postoji potreba za dubljom i unutrašnjom moralnom obnovom, duhovnim preporodom. Mi moramo odbaciti našeg lažnog boga—ljubav prema novcu—i na njegovom mjestu moramo uspostaviti u našim srcima prostora za ljubav prema istini, i za „strah od zla.“ Međutim, za to je potreban vođa. Tko bi to trebao biti? U Izraelu se ne može pronaći nijednoga. „Čovjeka koji posjeduje sve preduvjete vođe—ljubav prema Izraelu, žrtvovanje života, čistoća, dublja spoznaja ljudske prirode, gorljivost u razotkrivanju grijeha i zala naroda—mi imamo, nakon pažljivog istraživanja u svim knjigama o povijesti našeg naroda, samo jednog čovjeka, u Isusu iz Nazareta.“ Mudri Izraelci njegovog vremena nisu ga mogli razumjeti; „ali mi mi možemo sa sigurnošću reći da je on, Isus, on sam tražio dobrobit svoje braće. Prema tome trebamo svetiti ime našeg Brata Isusa.“ „Mi trebamo primiti knjige Evandjelja u naše domove kao blagoslov, i ujediniti ih sa svim Svetim Pismom koje je prenešeno do nas preko naših mudrih ljudi.“

Jedna od najistaknutijih od serije članaka o vjeri koje su sastavili je sljedeća:

„Prema uredbi nedokučive Božje mudrosti, naši su oci bili ispunjeni sa tvrdoćom srca, i Gospodin ih je kaznio sa duhom dubokog sna, tako da su se suprotstavili Isusu Kristu i grijehili protiv njega sve do današnjeg dana. Međutim s njihovim nevjerovanjem oni su doveli druge narode do veće revnosti, i oni su tako doprinijeli pomirenju čovječanstva, koji su povjerovali u Isusa Krista, sina Davidovog, našeg kralja, kada su čuli dobre vijesti kroz glasnike mira (Iza. 52:7), koji su sramotno bili protjerani iz zajedništva s Izraelom. Kao posljedica, međutim, tog našeg grijeha protiv Krista Božjeg, svijet je postao bogat u svojoj vjeri u Krista, i nacije su u punini ušle u Kraljevstvo Božje. [Oni ovdje ne shvaćaju. Riječ je o *punom broju* „malog stada“ iz svih nacija, a ne punina nacija lažno nazvanih Kršćanskima, na što Pavao ukazuje u Rim . 11:25.] Sada je također vrijeme da i naša punina, nas, sjemena Abrahamovog, bude blagoslovljena našom vjerom u Gospodina Isusa Krista; i Bog naših praočeva, Abrahama, Izaka i Jakova će se sažaliti na nas i pricjepit

će grane koje su bile istrgnute, na naš Sveti Korijen—Isusa. I tako će sav Izrael imati udjela u vječnom spasenju, i Jeruzalem, naš Sveti Grad, biti će ponovno izgrađen, i prijestolje će Davidovo biti uspostavljeno zasvagda i dovijeka.“

Slijedi izvadak iz pisma Gosp. Rabinovića, 2 Siječnja, 1885, jednom gospodinu u London:

„Vaše dragocjeno pismo, itd., bilo je zaprimljeno. Moje se srce radovalo kad sam ih čitao i shvatio koliko je velika i snažna ljubav u vašem srcu prema braći Gospodina Isusa, Mesije, po tijelu, i koliko je dragocjeno u vašim očima spasenje Izraelske nacije.

„Ja padam ničice pred Jehovu, Boga našeg Gospodina Isusa; i iz dubine mog srca izviru riječi ljupkog pjevača Izraela (Ps. 35), „Neka se postide i smetu svi koji se mojoj boli raduju. Neka kliču od veselja i neka se raduju oni koji mi žele opravdanje. Jest neka bez prestanka govore: Neka je uzvišen GOSPODIN, koji se raduje blagostanju svoga sluga.“ Amen.

„Ovime ti šaljem moja mišljenja i izjave u vezi one djece Izraelove u Južnoj Rusiji koji vjeruju u Isusa kao Mesiju. Od njih ćeš naučiti o porijeklu naše vjere u Isusa (našeg brata po tijelu), Mesiju. On je unutarnja želja i čežnja naših srca. Naši Engleski prijatelji i braća u Isusu, našem Spasitelju, mogu biti uvjereni iz gornjeg pamfleta da nakon što je Gospodin razgolitio svoju svetu mišicu u očima svih nacija, i nakon što su svi krajevi zemlje vidjeli spasenje našeg Boga, da je sada došlo vrijeme kada će od Izraela odstupiti sve nečiste osobe, i kada će oni koji nose posude Gospodinove biti očišćeni.

„Istina je, spasenje Gospodinovo ne može izići i doći u svijet sa žurbom (Još. 6:1), niti može brzo hoditi; nego sada kad je Jehova, Izvidnica i Kralj Svemira, došao ispred Izraela, Bog Izraelov će također doći kao Zaštitnica, kao Sakupitelj raspršenog Izraela. Ja posvećujem svoje vrijeme i ime dobrobiti mojeg tvrdoglavog i nesretnog naroda, da posvjedočim drskom čelu, u snazi Božjoj, evanđelje obećanja, koje su

naši praoci primili; naime, da je Bog podignuo Isusa iz Nazareta, iz sjemena Davidova, kao Spasitelja Izraela.

„Kroz dubinu bogatstva i mudrosti Božje, uzvišene, naši su se praoci, koji su bili nositelji obećanja, pobunili protiv Isusa, tako da je milost bila darovana poganskim narodima, ne kroz ikoje obećanje, nego kroz milost u Mesijinom evanđelju. Sada, nakon što je punina Pogana ušla, vrijeme je stiglo za nas, sinove Izraelove, da se vratimo Bogu Izraelovu i njegovom Kralju, i da budemo njegova ljubljena djeca. Mi bi smo trebali prihvatiti naše nasljedstvo Jakova, koje je bez ograničenja; jer mi smo zakonski nasljednici, djeca Abrahamova, učenici Mojsijevi, sluge doma Davidova u svu vječnost. Tako će naša punina (naime, dolazak mnogih Izraelaca Kristu) biti naše bogatstvo i bogatstvo nacijama, prema Jehovinim riječima preko Sv. Pavla prvorođenog od Izraela, i u isto vrijeme najistaknutijeg među poganima koji se vraćaju.

„Među mojom braćom, i na velikim okupljanjima, Ja gorljivo opominjem, „Otresi sa sebe prašinu ; ustani, stavi na sebe prekrasnu odjeću, moj narode; kroz sina Jišajevog, Isusa iz Nazareta, Gospodin je učinio velike stvari s tobom, O Izraele, da bi također mogao raditi velike stvari među nacijama na zemlji, koji biše blagoslovljeni u našim praocima.“

„Uvelike zahvaljujem Bogu da vidim tisuće koji rado slušaju. Mnogi i dostojni sinovi Izraelovi čekaju i čeznu za časom, časom milosti našeg Boga. Molim vas, u ime naše braće u Rusiji koji traže spasenje, da prijatelji našeg Gospodina Isusa Krista, gdje god bili, ne šute, nego da daju savjet i govore odvažno, sve dok Emanuel također ne bude s nama, sve dok nam Jehova ne pokaže njega i njegovo prebivalište.

„Ovo su ponizne riječi napisane izdaleka.“

Josip Rabinović

Uz ovo izvanredno buđenje, sličan je pokret bio u tijeku u Sibiru, za koji imamo sljedeći izvještaj iz *Presbyterian Witness*:

„Vijesti dolaze iz ledom okovanog Sibira o evanđeoskom pokretu u osnovi sličnom onome Gosp. Rabinovića. Vođa je Jakov Scheinmann,

Poljski Židov, koji je prije dvadeset godina, kroz neovisno razmišljanje, došao do zaključka da je Isus iz Nazareta, Sin Davidov, bio pravi Spasitelj. Strogo Talmudski Židovi naveli su ga da se preseli u Sibir, gdje je petnaest godina radio, gotovo nezapaženo, da probudi vjeru u svojim suprognanicima. Među nekom poštom koja je nađena u Tomsku, gdje je on učestvovao u poslu, bio je pamflet od Rabinovića, s kojim je jednom on bio komunicirao. On je bio zauzet širenjem svojih gledišta kroz pamflete nazvane „Glas Onoga koji Viče u Pustinji.“ Sibirski su Židovi rado čitali i proučavali Delitzschev Hebrejski prijevod Novog Zavjeta. Rečeno je da je tako bilo korišteno punih 36,000 primjeraka.“

Tako vidimo izvanredne znakove vraćanja Božje naklonosti Izraelu: njihovim izvlačenjem iz drugih zemalja kroz velika progonstva, otvaranjem Palestine da ih primi, pozivajući ih onamo posebnim providnostima na njihovu korist u vidu dobronamjernih pothvata za njihovo poboljšanje i pomoć, i također u tom izvanrednom pokretu koji je početak odvrćanja sljepoće Izraela. I kako je očito da je to sve od Boga! U tom djelu za obnovu Tjelesnog Izraela, isto tako kao i u velikom djelu žetve za sakupljanje Duhovnog Izraela, instrument sada odbačene nominalne crkve u potpunosti je ignoriran. U oba ova velika djela koja su sada u tijeku različite organizacije nominalnog „tzv. Kršćanstva“ tiho su ostavljene po strani; i u svoje vrijeme i način, i sa novim, poniznim, instrumentima bez titula, kao i u Židovskoj žetvi, Bog prouzročuje da njegovo veliko djelo bude u tijeku i da napreduje.

I mi sada pitamo, što to znači? Što će biti ishod tog neobičnog i čudesnog djela, čiji su označeni početci i ubrzani koraci tako očitovani u ovom razdoblju žetve? Apostol Pavao izrazito pokazuje da ponovno okupljanje Izraela označava ponovno sakupljanje, ili obnovu za sve čovječanstvo: „A ako je njihov

prekršaj bogatstvo za svijet i njihovo smanjenje bogatstvo za pogane [kao što je bilo okretanje božanske naklonosti k njima], koliko će to više biti njihova punina.“ Kroz odbacivanje Tjelesnog Izraela Pogani su primili naklonost nebeskog poziva, i „nekolicina“ koja to cijeni, i koja pobjedi prepreke na putu postizanja toga, biti će uzvišeni u sunasljedstvo s Kristom. Oni će sačinjavati tijelo Kristovo, velikog Izbavitelja. To je bila namjera i biti će rezultat odbacivanja Tjelesnog Izraela; međutim njihovo ponovno okupljanje i ponovno uspostavljanje u zemlji obećanja označava *drugi korak* u velikom božanskom planu; oni objavljuju da obnova svega, „najprije Židovu,“ ali na koncu „svim narodima na zemlji,“ ima započeti. Zemljin Veliki Jubilej treba biti uveden, i počinje u Božjem redu sa Židovima. Tako gledano, Braća Rabinović i Scheinmann i njihovi suradnici su Božji instrumenti u pripremanju njegovog drevnog naroda za obnovu, baš kao što je i naša prednost biti suradnicima s Gospodinom u djelu *berbe* povezanom sa razdobljem žetve Evanđeoskog doba i njegovom izabranom, duhovnom klasom. Zasigurno, *puni* povratak Izraela u njihovu domovinu i u božansku naklonost značit će da je veliki Izbavitelj, Glava i tijelo, kroz kojega obnova treba biti ostvarena, *bio uzvišen* do moći, da je Kraljevstvo došlo, i da je djelo obnove, u kojemu će Tjelesni Izrael biti prvinama, već počelo. Prema tome, „Ako je njihova odbačenost pomirenje svijeta, što li će tek biti njihovo prihvaćanje ako ne oživljenje od mrtvih?“—obnova—ne samo za žive, nego i za mrtve također, u skladu s obećanjem; i ne samo za Izrael, nego za cijelo čovječanstvo, kojega je Izrael bio predlika, i treba biti prvim plodovima. Sadašnji počeci naklonosti Izraelu su samo kapljice prije snažnog pljuska koji će osvježiti, ne samo Izrael, nego cijelo čovječanstvo. I iako će uzburkanost uslijed borbi još teže pogoditi Izrael, i na neko ih vrijeme dovesti u još

veću nevolju i tjeskobu, u kojima će Bog biti s njima, i u svoje će im vrijeme pomoći i uzvisiti ih.

S tim u vezi sljedeća je stavka iz javne štampe veoma značajna. Svi koji hode u svjetlu sadašnje istine promatrat će s dubokim zanimanjem ishod pokreta jer iz Božje riječi shvaćaju da je došlo vrijeme za koje je Bog objavio kroz proroka Izaiju, govoreći: „Tješite, tješite narod moj govori vaš Bog. Govorite utješno Jeruzalemu, i vičite mu da mu je ratovanje [njeno *određeno vrijeme*] dovršeno, da mu je nepravda oproštena: jer je od GOSPODINOVE ruke primio dvostruko* za sve svoje grijeh.“ (Iza. 40:1,2)

Depeša na koju je ukazano ide kako slijedi:

Židovsko Kraljevstvo Predloženo

Washington, D.C., 5 Ožujak, 1891

"William E. Blackstone, iz Čikaga, danas je posjetio Predsjednika Sjedinjenih Država u društvu sa Tajnikom Blaineom, i predstavio memorandum u korist Ruskih Židova.

„On je objasnio da je memorandum bio rezultat Konferencije Kršćana i Židova nedavno održane u Čikagu, i koji skreće posebnu pažnju na činjenicu da to nije neprijateljstvo prema Rusiji, nego da na miroljubiv način traži način da se Židovima da uprava nad njihovom domovinom – Palestinom.

„On je istaknuo brojne dokaze o mogućnosti velikog razvoja te zemlje, u gospodarskom i trgovačkom smislu, pod jednom energičnom vladom, i rekao je da željeznička pruga koja se sada gradi iz Jope u Jeruzalem, ako se proširi na Damask, Tadmor i sve do Eufrata, ne može a da ne postane međunarodni put.

„On je rekao da siromaštvo Turske vlade stavlja naglasak na predloženu odštetu, financiranjem dijela Turskog nacionalnog duga kroz Židovske kapitaliste, i da se tražilo samo miroljubive diplomatske pregovore, u cilju da svo privatno vlasništvo zemlje i

*Svezak Dva, Poglavlje 7

imovine ima biti pažljivo poštovano i zaštićeno. Na kraju on je rekao da, budući je u tako prijateljskim odnosima s Rusijom i ne imajući nikakvih komplikacija na Orijentu, i vrlo je prikladno i puno nade da bi naša vlada trebala pokrenuti ovaj prijateljski pokret, da da tim lutajućim milijunima od Izraela da se trajno nasele u svoj dom.

„Predsjednik je pažljivo slušao opažanja Gosp. Blackstonea, i obećao je da će tu temu ozbiljno razmotriti.“

Memorandum

Tekst memoranduma glasi kako slijedi:

„Što može biti učinjeno za Ruske Židove? I nemudro je i beskorisno diktirati Rusiji u vezi njenih unutrašnjih stvari. Židovi su živjeli kao stranci pod njenom vlašću stoljećima, i ona potpuno vjeruje da su oni teret njenim resursima i ima predrasude prema dobrobiti njenog seoskog stanovništva, i neće im dopustiti da ostanu. Ona je odlučna da oni moraju otići. Stoga, poput Sefarda iz Španjolske, ovi Aškenazi moraju se iseliti. Ali gdje će dva milijuna takvih siromašnih ljudi ići? Evropa je prepuna, i nema mjesta za više težačkog stanovništva. Hoće li ići u Ameriku? To bi bilo ogroman trošak i zahtijevalo bi godine.

„Zašto im ne ponovno ne dati natrag Palestinu? Prema Božjoj raspodjeli nacija ona je njihov dom—neotuđiv posjed s kojega su silom bili otjerani. Pod njihovim kultiviranjem ona je bila iznimno plodna zemlja, podržavajući milijune Izraelaca, koji su marljivo obrađivali njene obronke i doline. Oni su bili poljoprivrednici i proizvođači isto tako kao i nacija velike trgovačke važnosti—središte civilizacije i vjere. Također je rečeno da su kiše u porastu, i postoje mnogi dokazi da se zemlja vraća k svojoj drevnoj plodnosti.

„Zašto ne bi sile koje su, pod sporazumom iz Berlina, 1878, dale Bugarsku Bugarima i Srbiju Srbima, sada dale Palestinu natrag Židovima? Te su provincije, isto tako kao i Rumunjska, Crna Gora i Grčka, bili oteți od Turaka i date njihovim prirodnim vlasnicima. Zar i Palestina s pravom ne pripada Židovima?

„Kada bi oni imali autonomiju u vladavini, Židovi svijeta bi se okupili da prevezu i ustanove svoju braću koja pate u njihovoj dugo poštovanoj domovini. Neki sedamnaest stoljeća oni su čekali strpljivo na takvu povlaštenu prigodu. Oni nisu postali poljoprivrednici bilo gdje zato što su vjerovali da su bili privremeni stanovnici u različitim nacijama, i da se imaju vratiti u Palestinu i njihovu domovinu. Koja god dodjeljena prava, kroz posjede, su mogla biti pripisana Turskoj mogu lako biti nadoknađena, moguće tako da Židovi preuzmu jednaki dio nacionalnog duga.

„Mi vjerujemo da je ovo prikladno vrijeme da sve nacije a posebno Kršćanske nacije Evrope, pokažu dobrotu Izraelu. Milijuni izgnanika, sa njihovim strašnim patnjama, suosjećajno mole za našu samilost, pravdu i ljudskost. Vratimo im sada zemlju koje su bili tako okrutno lišeni od naših Rimskih predaka.

„U tu svrhu s poštovanjem molimo Njegovu Preuzvišenost, Benjamina Harrisona, Predsjednika Sjedinjenih Država, i Hona, J. G. Blainea, Državnog Tajnika, da koriste svoje dobre službe i utjecaj na vladavine imperijalnih veličanstava—Aleksandra III, Ruskog Cara; Viktorije, Kraljice Velike Britanije i Carice Indije; Wiliama II Njemačkog Cara; Franju Josipa, Cara Austro-Ugarske; Abdula Hamida II, Turskog Sultana; Njeno Kraljevsko Visočanstvo Mariju Kristinu, Španjolsku Kraljicu namjesnicu; s vladom Republike Francuske; i s vladama Belgije, Nizozemske, Danske, Švedske, Portugala, Rumunjske, Srbije, Bugarske i Grčke, da osiguraju održavanje, što ranije, međunarodne konferencije koja bi trebala razmotriti stanje Izraelaca i njihovo pozivanje na Palestinu kao njihovu domovinu, te da potaknu sve druge pravedne i ispravne načine za ublažavanje njihovog stanja patnje.“

[Memorandum je potpisan od istaknutih ljudi svih zanimanja i vjerovanja iz Čikaga, Boston, New York, Philadelphia, Baltimore i Washington.]

Anglo-Izraelsko Pitanje

Od objavljivanja prvog izdanja ovog sveska, pojavila se

kritika i to posebno ovog poglavlja u Engleskom časopisu--*The Banner of Israel*—posvećenom teoriji da su Anglo-Saksonski narodi predstavnici „deset izgubljenih plemena“ Izraela. Sljedeće se pojavilo 1891 u Prosinačkom izdanju našeg časopisa. Mi to objavljujemo ovdje, vjerujući da će biti od interesa, budući se dotiče dodatnih točaka, kako slijedi:

Uredniku Časopisa The Banner of Israel

Dragi Gospodine: obratio sam pažnju nedavnom članku u vašem časopisu, koji je pregledavajući Studije Pisama, Treći Svezak, i posebno njegovo ukazivanje na Anglo-Izraelsko Pitanje u povezanosti s povratkom Židova u Palestinu; i budući da mi se čini kako se očekuje odgovor, požurio sam odgovoriti ukratko.

Točka rasprave vrti se oko pitanja jesu li, nakon razdvajanja deset plemena od dva plemena Izraela, u danima Roboama, oni ikada postali ujedinjeni, bilo stvarno ili uračunato. Vaš dopisnik tvrdi da nije bilo ponovnog ujedinjenja i da ime, Izrael, od tog datuma pa nadalje, pripada isključivo deseterim plemenima, a ne dvama plemenima, Judi i Benjaminu, poznatima kao Židovi. Ova se pogreška čini neophodnom za njegovu teoriju: da su Anglo-Saksonski narodi tih deset plemena, i da je njihov napredak zbog te činjenice. Mi držimo da je od razdoblja sedamdeset godina opustošenja, i posebno nakon povratka iz Babilonskog zarobljeništva, Izrael bio prepoznat od Boga kao jedan, uključujući sve iz svakog plemena koji su poštovali Božja obećanja i vratili se u Palestinu kad je Kir izdao svoju odluku dopuštenja.

Mi držimo da svi oni koji se nisu vratili nisu bili od Izraelske zajednice, niti pravi Izraelci, nego da su oni od tada bili računati kao Pogani. Mi također potvrđujemo, da će ti „izgubljeni“ koji nisu bili pravi Izraelci zahtijevati priznanje i blagoslov pod

Novim Savezom tijekom dolazećeg Milenijskog doba, a ne tijekom Evanđeoskog doba. Na nekim mjestima čini se da ima laganog nerazumijevanja naše pozicije. Mi ne poričemo da se je deset plemena odvojilo od dva plemena, niti da je deset, predstavljajući većinu, zadržalo kao takvi izvorno ime svih (Izrael), niti da su dva plemena postala poznata kao Juda, niti da je bilo značajnog uzroka za razdvajanje, niti da je to bilo u skladu s Božjim planom za njihovu stegu, niti da je deset plemena otišlo u zarobljeništvo nekih sedamdeset godina prije dva plemena, niti da Bog moguće ima neki dio blagoslova za potomke deset plemena, isto tako kao i za one od dva plemena i za sve narode na zemlji, tijekom „vremena obnove svega, što je od postanka svijeta govorio Bog na usta svih svojih svetih proroka.“ (Djela 3:19-21)

Ono što mi tvrdimo je, da je Veliki Učitelj bio u pravu kad je objavio da je „spasenje od Židova,“ i da je Veliki Apostol bio u pravu kad je izjavio da je Božji red—„slava, čast i mir svakomu tko čini dobro, najprije Židovu pa poganinu: jer kod Boga nema pristranosti.“ (Rim. 2:10,11) Naše razumijevanje toga je da je, nakon Babilonskog zarobljeništva ime Židov postalo sinonim za Izraelca, i da je uključivalo sve koji su držali Zakon i nadali se ispunjenju Abrahamskih obećanja—uključujući neke iz deset plemena isto tako kao i prozelite iz Pogana—sve koji su bili obrezani. Čak štoviše, čak i za vrijeme pobune deset plemena, svi pojedinačni članovi tih plemena nisu se priključili. Neki su ostali vjerni Kraljevstvu Jude, i nastavili su živjeti među Židovima. (1.Kralj. 12:17)

Mi smo utvrdili, i ukazali na značajnu činjenicu, da su se naš Gospodin i Apostoli obraćali „dvanaesterim plemenima“ pod jednim imenom—„Dom Izraelov“—i to, također govoreći

izravno ljudima koji žive u Jeruzalemu, koji su, što će svi priznati, uglavnom bili od plemena Jude, ali dijelom od svih dvanaest plemena. Činjenica da su se Gospodin i Apostoli tako obratili dvanaesterim plemenima kao jednoj naciji, i primjenili proročanstva na njih kao takve, čini nam se posve dovoljnim razlogom da i sami činimo isto.

Da citiramo tekstove iz Svetog Pisma koji utječu na različite faze ove teme zahtijevalo bi mnogo prostora; ali tko god uzme primjerak *Youngove konkordancije*, i okrene na C528 i zapazi različita mjesta na kojima je riječ Izrael korištena u Novom Zavjetu, imat će ono što se čini kao neodoljiv dokaz da Dom Izraelov više nije bio smatran od našeg Gospodina i Apostola samo kao „deset plemena,“ nego kao što je već izraženo, „sav Izrael.“ Posebno zapazite sljedeće tekstove: Mat. 8:10; 10:6; 15:24,31; 27:9,42; Marko 12:29; 15:32; Luka 1:54,68, i posebno redak 80; također 2:25,32,34; 24:21; također pažljivo zapazite Ivan 1:31,49; 3:10; 12:13; također Djela 2:22,36; 3:12; 4:10,27; 5:21,30,31,35; 13:16,24; 21:28; Rim. 9:6,31; 10:19; 11:25,26; 1 Kor. 10:18; Gal. 6:16; Efež. 2:12; Fil. 3:5; Heb. 8:8.

„Spasenje je od Židova,“ ili Izraelaca koji čuvaju savez, u smislu da je (1)naš Gospodin Isus, Spasitelj, došao u toj liniji; (2) da je ostatak tih Židova (Apostoli i većina od rane Crkve), nazvanih ostatkom Izraela (Rim. 9:27; 11:1,5,7), postao slugama pomirenja da nose poruku Poganima; i (3) da je Gospodinova priprema ta, da će u budućem djelu obnove, tjelesni Izrael, oporavljen od sljepoće, biti korišten kao medij kroz koji će struje spasenja, izlazeći iz proslavljenog, duhovnog Izraela, poteći svim narodima na zemlji; kao što je pisano, „jer će iz Siona [Evandeoska Crkva, ili proslavljeni duhovni Izrael] Zakon izići, i riječ GOSPODINOVA iz Jeruzalema [ponovno uspostavljeni tjelesni Izrael].“ (Iza. 2:3)

No, u svakom slučaju deset plemena je izuzeto iz toga i iz svih takvih obećanja; jer niti Sion niti Jeruzalem (niti predodžbeni niti stvarni) nije pripadao njima. Da bi uopće imali udjela u savezu sklopljenom s Abrahamom, oni moraju ili biti ujedinjeni sa duhovnim Izraelom, kojemu je Lav iz plemena *Jude* glava, ili moraju postati povezani s doslovnom *Judom* u Jeruzalemu, da bi sudjelovali u njegovom udjelu u dolazećim vremenima obnove; jer „GOSPODIN će najprije spasiti šatore *Judine*.“ (Zah. 12:7)

Izgleda da argumenti vašeg dopisnika mogu biti sažeti u sljedećim izvadcima, koje citiramo iz vašeg časopisa. On kaže:

„Što se tiče nepovratničkog Izraela, usporedba Jer. 29:1,4,10 sa Ezra 1:1 pokazuje da je Kirov proglas bio u ispunjenju proročanstva koje je isključivo ukazalo na Židove; i iz Ezek. 4:3-8 je očito da se Izraelski pojam zatočeništva imao proširiti daleko izvan Jude. Uopće nema dokaza da je deset plemena bilo obuhvaćeno Kirovom ponudom.“

Mi moramo prigovoriti na te izjave, i zatražiti od vaših čitatelja da mnogo pažljivije razmotre citirani tekst. Jeremija (29:1-10) ne savjetuje narod da se ugnjezde, *nikada* ne očekujući povratak u Jeruzalem, nego da bi si trebali učiniti ugodnim dom u Babilonu, zato jer će tu biti sedamdeset godina—mnogo duže razdoblje zatočeništva od bilo kojeg koje su prije doživjeli.

Ezra 1:1 ne ograničava na pripadnike Jude prednost ili slobodu povratka. Baš naprotiv, redak 3 objavljuje da je Kir proširio ponudu „Tko je među vama *od svega njegova naroda*“; redak 4 ponavlja „i tko god,“ i čini poziv raširen širom svijeta, koji je bio pod Kirovom vlašću, riječima „*u bilo kojemu mjestu*“; i redak 5 objavljuje da se nisu odazvali samo poglavari Jude i Benjamina, nego također „svećenici i Leviti, sa *svima*

onima kojima je Bog podigao duh“—naime, svima čija su srca, poput Šimunovog, bila „iščekivala utjehu *Izraelovu*.“ Među takvima su bili *neki* iz deset plemena, čak i ako ih je bila samo nekolicina. Na primjer, među onima koji su sa Šimunom čekali u hramu na utjehu *Izraelovu* bila je proročica Ana, kći Fanuelova, iz *Ašerova plemena*. (Luka 2:36)

Što se tiče navoda iz Ezekijela (4:3-8), nikakva sugestija nije ponuđena za to kada će četrdeset godina na Judi, ili tri stotine i devedeset godina na preostalom Izraelu biti ispunjeni. Vaš dopisnik previđa činjenicu da premda je ta nevolja podjeljena u dva dijela ona je sva prikazana kako dolazi protiv *jednog naroda*, što je ilustrirano s jednim glavnim gradom, Jeruzalemom, koji je bio prikazan od proroka kao dio njegovog zornog poučavanja. Neki pretpostavljaju da je pouka ta da Božji gnjev protiv deset plemena datira od vremena pobune, kad su oni otišli u idolopoklonstvo, oko 390 godina prije opustošenja Jeruzalema, i da je gnjev protiv dva plemena datirao od četrdeset godina prije opustošenja, kada su, pod Manašeom, dva plemena postala idolopokloničkima, i da je Božji gnjev prestao, ili bio smiren, okajanjem njihovih grijeha kroz potpuno uništenje Jeruzalema i zemlje. Ako bi to bilo tako, njegova se naklonost vratila, dok su oni bili u Babilonu, svima koji su cijenili njegova obećanja i čekali da istekne sedamdeset godina opustošenja, da se mogu vratiti Božjem obožavanju u njegovom svetom gradu i hramu.

Mi stoga odgovaramo, da nema dokaza da su spremni, vjerni iz deset plemena bili spriječeni i da se nisu vratili u svetu zemlju nakon njenih sedamdeset godina opustošenja. Baš naprotiv, dokaz pokazuje da su oni imali slobodu vratiti se i da su je neki od njih iskoristili.

Nakon što je citirao iz Studija Pisama, Svezak III, „Oni [deset plemena] napustili su Izraelski savez, i postali

idolopoklonicima, nevjernicima, i praktički Poganima,“ vaš dopisnik nastavlja:

„To je savršeno točno: deset plemena se je odmetnulo, i službeno su se razveli od Mojsijevog saveza. (Jer. 3:8) Ali on previđa prateći dragulj—naime, oni su trebali biti ponovno udani u novi i bolji savez. (Iza. 54:4-8; Hoš. 2:7,19; Jer. 31:31-33) Izraelci su zaista praktički bili Pogani, i cijenjeni su Pogani do današnjeg dana; ali to je suglasno s proročanstvom; jer Efrajimovo „mnoštvo naroda“ jesu goyim ili nominalni Pogani (1.Moj. 48:19); i djeca Efrajim-Izraela, „koji se ne može izmjeriti niti prebrojati,“ jesu potomstvo *Loamije*, ili nominalni Pogani. (Hoš. 1:9,10).“

Mi si dopuštamo razlikovati se od gornje izjave. Gospodin nije ponovno oženio, niti će ikada ponovno oženiti deset plemena. Citati ne dokazuju ništa takvoga. Hošea daje neke teške slike lošeg naroda. Poglavlje 1:4,6,7 čini se da spominje desest plemena odvojeno od dva, ali ne obećava nikakvo ponovno milosrđe, nego, umjesto toga, potpuno oduzimanje od deset, i milosrđe na Judu. Rec 9 i 10 pokazuju odbacivanje (na neko vrijeme) svega Izraela (prirodnih grana masline), i pricjepljivanje duhovnog Izraela na izvorni korijen ili obećanje—one od Pogana koji prethodno nisu bili prepoznati od Gospodina kao njegov narod, koji su bili stranci i tuđinci Izraelskoj zajednici, ali koji su sada bili dovedeni blizu i učinjeni sudionicima kroz Krista. Ovu primjenu teksta je napravio Apostol Pavao. (Rim. 9:23-26) Redak 11 objavljuje da „tada,“ u vrijeme njihovog odbacivanja i u vrijeme priznanja duhovnog Izraela, Juda i Izrael budu bili ponovno sjedinjeni pod jednom glavom.

Hošea 2:1-7 uključuje jedan od ponuđenih dokaza; međutim mnogo pažljivije istraživanje tih redaka ne opisuje nikakvo obećanje od Gospodina da će ih on ponovno oženiti. Čitanjem sve do retka 13 dokazuje suprotno. Zatim reci 14-18 pokazuju

„vrata nade“ za taj buntovnički narod, koja će otvoriti Milenijska vladavina pravog duhovnog sjemena Abrahamovog (Gal. 3:16,29); jer redak 18 locira datum za ta „vrata nade,“ objavljući da će ona biti nakon vremena nevolje, kada više neće biti ratova.

Reci 19,20, ako su uopće primjenjivi na tjelesni Izrael, trebali bi biti primjenjeni na „sav Izrael“ (posljednji prije spomenut)—vidi Poglavlje 1:11—i u tom slučaju ne bi se očekivalo ispunjenje prije kraja Evandeoskog doba, kada više neće biti ratova. Međutim postoji dobar razlog za vjerovanje da se ti reci (19 i 20) odnose na duhovnu klasu, izabranu tijekom vremena kada je tjelesni Izrael bio odbačen. Redak 23 isto tako kao i Poglavlje 1:10 daju podršku tom gledištu, oba su citirani u Rim. 9:23-26, i dobro se slažu sa drugom Apostolovom izjavom, „Izrael nije postigao ono što traži, ali su postigli izabrani, a ostali su oslijepili.“ (Rim. 11:7)

Što se tiče Iza. 54:1-8, Apostol Pavao je bacio svjetlo nadljudske mudrosti na to, i primjenio to na duhovni Sion, našu majku ili savez, simboliziranu sa Sarom. Tjelesno sjeme Abrahamovo bilo je odbačeno da ne bude nasljednikom obećanja, a pravo sjeme, Krist (predočen sa Izakom i Rebekom), bilo je prihvaćeno kao jedino sjeme obećanja. (Gal. 4:22,24,26-31)

Jeremija 31:29-33 udara pravo u metu. Tekst je bio napisan u vrijeme kada se deset plemena, nazvanih Izrael, bilo odvojilo od dva, nazvanih Juda; i stoga je bilo neophodno da prorok spomene oboje, da se ne bi krivo razumjelo da znači samo deset plemena. Međutim ovdje, u retku 31, on stavlja dva zajedno; i, nakon što ih je tako spojio kao jedno, on koristi jedno ime za sve, u recima 33 i 36; i to je potvrđeno sa recima 38-40, koji opisuju mjesta koja leže u udjelu oba plemena, u i oko Jeruzalema.

Ali zapazimo da je to proročanstvo koje se još nije ispunilo;

tako da deset plemena, čak i kada bi se mogli jasno identificirati sada, još uvijek nemaju razloga za hvalisanje. Oni bi učinili bolje da čekaju sve dok Novi Savez ne bude bio sklopljen s njima, i sve dok zakon tog Novog Saveza ne bude bio napisan u njihovim srcima. Tada se zacijelo više neće hvalisati s njihovim *starim savezom*, nego sa novim.

Tijekom Evandeoskog doba Novi Savez i njegovo blagoslovljeno pisanje po srcu i poučavanje u duhu nije za deset plemena, niti za dva. On najprije mora biti *zapečaćen* sa krvlju (smrću) Posrednika—Glave i Tijela, od Židova i Pogana. Tjelesno sjeme (Išmael) mora čekati sve dok duhovno sjeme (Izak) ne naslijedi *sve*, i zatim mora dobiti svoj dio kroz Izaka. U tim danima—kada tjelesno sjeme prima svoj dio—blagoslovljene Milenijske prednosti, spomenute u recima 29 i 30, biti će ostvarene.

Ljubljeni, učinimo svoj poziv i izbor sigurnima poslušnošću vjere, a ne nade da ćemo dobiti *duhovne* blagoslove zbog *tjelesnih* veza—a što Gospodinova Riječ jasno pokazuje da ne može biti. Ako su Anglo-Saksonske rase doslovni potomci deset izgubljenih plemena, zacijelo njima ide u *prilog* da će Gospodin previdjeti odnos i računati ih kao Pogane; jer je on povukao svoju naklonost od prirodnog sjemena kada je ostatak bio izabran, i on se okrenuo k Poganima da iz njih uzme narod za svoje ime, koji prethodno nisu bili njegov narod; i, kao što smo vidjeli, nikakav povratak njegove naklonosti nije obećan sve dok izabrana Crkva ne bude bila potpuna, u svanuće Milenija.

Ništa u našem razumijevanju učenja Svetog Pisma nije u suprotnosti sa idejom da Velika Britanija, Njemačka i Sjedinjene Države mogu sadržavati neke od potomaka od deset plemena koja su se odvojila od dva plemena u danima Roboama. Međutim, ne može se tvrditi, od bilo koga tko je upoznat s radikalnom mješavinom koja prevladava, posebno u

Sjedinjenim Državama, da da je bilo koja od tih nacija čisto Izraelske vrste. Niti možemo raspravljati pitanje da li je napredak tih nacija, više nego od nekih drugih nacija svijeta, zbog njihove loze. Možda je to istina. Ono što mi držimo, međutim, je da, kad se uzme u obzir Gospodinov „nebeski poziv,“ budući je središnji zid razdvajanja bio oboren, da Izraelsko porijeklo pojedinca ili nacije ne bi, pod uslovima Saveza Milosti, dalo individualnu ili nacionalnu prednost nad drugim pojedincima i nacijama drugačije rase. Od njega je „sav Izrael,“ „prirodne grane,“ bile odlomljene, osim „ostatka“ koji je prihvatio Krista, posrednika Novog Saveza; i taj „ostatak“ nije imao prvenstvo nad drugima zbog nacionalnosti. Bog kroz Apostole, nije propovijedao naklonosti Izraelu prema tijelu tijekom razdoblja izabira duhovnog Izraela; nego on je objavio da kada grupa duhovnog Izraela je potpuna, njegova će se naklonost vratiti tjelesnom domu.

Zato što mi vjeujemo da je duhovni Izrael gotovo potpun, mi stoga očekujemo blagoslove na Izraelce koji su prema tijelu, i odvratanje njihove sljepoće, očekujući da će oni biti prvi od klase obnove koji će biti blagoslovljeni od duhovnog Izraela, i tako „po vama iskazanu milosrđu i oni zadobiju milosrđe.“ (Rim. 11:31) Nakon što oni tako prime milosrđe kroz potpunu i proslavljenju Crkvu Kristovu, oni će zaista biti korišteni kao Gospodinovi zastupnici za blagoslivljanje svih naroda na zemlji, i tako će Abrahamsko obećanje biti ispunjeno obim sjemenima—i onome što je po tijelu, i onome koje je prema duhu—„To obećanje osigurano svemu sjemenu; ne samo onome od Zakona, nego i onome od vjere Abrahama.“ (Rim. 4:16)

Vaš s poštovanjem,

Autor Studija Svetog Pisma

Oni koji tvrde da se „naziv Izrael primjenjuje jedino na deset izgubljenih plemena“ i da je „Juda jedino ime ispravno primjenjivo na one koji su se vratili u Palestinu nakon Babilonskog zarobljeništva“ bi trebali prestati s takvim tvrdnjama kada se suoče sa sljedećim neospornim činjenicama. Naš je Gospodin objavio, „Poslan sam samo *k izgubljenim ovcama doma Izraelova*.“ (Mat. 15:24; 10:6) On nije rekao niti jednu riječ o Domu Judinom; ipak svo njegovo propovijedanje je bilo učinjeno u Palestini, za što nam Anglo-Izraelci kažu da uoče nije od Doma Izraelova, nego od Doma Judina. Zatim, opet, po toj istoj teoriji, Sv.Petar je napravio veliku pogrešku, kada je, govoreći pod izravnim potpunim nadahnućem Svetog Duha na Pedeseticu, objavio: „Pouzdan, dakle, neka znade *sav dom Izraelov* da je Bog učinio i Gospodinom i Kristom toga Isusa kojega ste vi razapeli.“ (Djela 2:36) Anglo-Izraelci nam govore da je Dom Judin, a ne Dom Izraelov, bio kriv za razapinjanje Krista. Tko god želi neka zaključi da su naš Gospodin i Apostoli pogriješili i da je Anglo-Izraelska ideja ispravna, mi ćemo da *Bog* bude istinit—mi ćemo preuzeti gledište koje je u skladu sa riječju našeg Gospodina i Sv. Petra i sa svim Novozavjetnim učenjima i sa razumom.

Prokletstva, koja je spomenuo Mojsije, (5.Moj. 28:15,46,49,63-67) koja su trebala pasti na Izrael (dvanaest plemena) budu li nevjerni Gospodinu, čini se da su imala vrlo doslovno ispunjenje na Izraelu u danima našeg Gospodina (uglavnom na dva plemena, Judu i Benjanima, ali također uključujući predstavnike ostalih deset plemena koji su štovali Gospodina) kojima je naš Gospodin objavio da će se sve stvari zapisane u Zakonu i Prorocima ispuniti, i kojima Apostol Pavao objavljuje da su se ta predviđanja potpuno ispunila. (Vidi 1.Sol. 2:15,16)

Ali da je Britanska nacija imala biti bilo kojim dijelom Izraela ovdje spomenutog u recima 64 i 65 se ne pojavljuje kao ispunjeno.